# РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (първи състав)

24 май 2007 година *

По дело Т-289/01

**Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland GmbH,** по-рано Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland AG, установено в Кьолн (Германия), за което се явяват адв. W. Deselaers, адв. B. Meyring и адв. E. Wagner, avocats,

жалбоподател,

срещу

**Комисия на Европейските общности,** представлявана първоначално от г-н S. Rating, впоследствие от г-н P. Oliver, г-жа H. Gading и г-н M. Schneider и накрая от г-н W. Mölls и г-н R. Sauer, в качеството на представители,

ответник,

* Език на производството: немски.

подпомагана от

**Landbell AG für Rückhol-Systeme,** установено в Майнц (Германия), за което се явяват адв. A. Rinne и адв. A. Walz, avocats,

встъпила страна,

с предмет искане за отмяна на член 3 от Решение № 2001/837/ЕО на Комисията от 17 септември 2001 г., постановено в процедура, образувана съгласно член 81 от Договора за ЕО и член 53 от Споразумението за ЕИП (преписки COMP/34493 — DSD, COMP/37366 — Hofman + DSD, COMP/37299 — Edelhoff + DSD, COMP/37291 — Rechmann + DSD, COMP/37288 — ARGE и пет други предприятия + DSD, COMP/37287 — AWG и пет други предприятия + DSD, COMP/37526 — Feldhaus + DSD, COMP/37254 — Nehlsen + DSD, COMP/37252 — Schönmakers + DSD, COMP/37250 — Altvater + DSD, COMP/37246 — DASS + DSD, COMP/37245 — Scheele + DSD, COMP/37244 — SAK + DSD, COMP/37243 — Fischer + DSD, COMP/37242 — Trienekens + DSD, COMP/37267 — Interseroh + DSD) (ОВ L 319, стр. 1) или, при условията на евентуалност, за отмяна на това решение в неговата цялост и за отмяна на поетия от жалбоподателя ангажимент, възпроизведен в съображение 72 на това решение,

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
(първи състав),

състоящ се от: г-н R. García-Valdecasas, председател, г-н J. D. Cooke и г-жа I. Labucka, съдии,

секретар: г-жа K. Andová, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 11 и 12 юли 2006 г.,

постанови настоящото

## Решение

### Правна уредба

А — *Наредба за недопускането на отпадъци от опаковки*

1 На 12 юни 1991 г. германското правителство приема Verordnung über die Vermeidung von Verpackungsabfällen (Наредба за недопускането на отпадъци от опаковки (BGBl. 1991 I, стр. 1234), чиято изменена редакция, приложима по настоящото дело, влиза в сила на 28 август 1998 г. (наричана по-нататък „наредбата“ или „наредбата за опаковките“). Тази наредба има за предмет предотвратяване и намаляване на последиците за околната среда от отпадъците от опаковки. За тази цел тя задължава производителите и разпространителите да приемат обратно и да оползотворяват употребените опаковки, използвани при продажбата, извън обществената система за обезвреждане на отпадъците.

2 Според параграф 3, алинея 1 от наредбата, търговски опаковки (наричани по-нататък „опаковки“) са опаковките, в които се опакова продукт в местата за продажба, предназначен за крайния потребител. Включват се и опаковки, използвани в търговските обекти, ресторантите и други доставчици на услуги, за да бъде възможно или улеснено предаването на продукти на крайния потребител (опаковки, свързани с предоставянето на услуги), както и съдове за хранене и прибори за еднократна употреба.

3 Съгласно параграф 3, алинея 7 от наредбата, производител е всяко лице, което произвежда опаковки, материали за опаковки или продукти, от които непосредствено се произвеждат опаковки, както и всяко лице, което внася опаковки на германска територия. Според параграф 3, алинея 8 от наредбата, разпространител е всяко лице, което пуска на пазара опаковки, материали за опаковки или продукти, от които непосредствено се произвеждат опаковки, а също и опаковани стоки на който и да е етап от разпространението. По смисъла на наредбата дружествата, извършващи продажби по пощата, също са разпространители. И накрая, крайният потребител е определен главно в параграф 3, алинея 10 от наредбата като всяко лице, което не извършва последваща продажба на стоката във формата, в която тя му е била доставена.

4 Производителите и разпространителите на опаковки могат да изпълнят по два начина задължението за обратно приемане и оползотворяване, което им е наложено с наредбата.

5 От една страна, съгласно параграф 6, алинеи 1 и 2 от наредбата, производителите и разпространителите трябва безплатно да приемат обратно използваните от крайните потребители опаковки в мястото за продажба или в непосредствена близост до него и да ги предоставят за оползотворяване (наричано по-нататък „индивидуална система“). Задължението на разпространителя за обратно приемане се ограничава до видовете, формите и размерите опаковки, както и до опакованите продукти, включени в асортимента му. За разпространителите, които разполагат с търговска площ под 200 $м^2$, задължението за обратно приемане се ограничава до опаковките на продукти, носещи продаваните от разпространителя марки (параграф 6, алинея 1, четвърто и пето изречение от наредбата). Според параграф 6, алинея 1, трето изречение от наредбата при индивидуална система разпространителят трябва да обръща внимание на крайния потребител за възможността да върне опаковката „с ясно разпознаваеми и четливи надписи“.

6 От друга страна, съгласно параграф 6, алинея 3, първо изречение от наредбата, производителите и разпространителите могат да се включат в система, която

осигурява в цялата зона за търговия на разпространителя редовно събиране от крайния потребител или в близост до неговото жилище на употребените търговски опаковки, за да се предоставят за оползотворяване (наричана по-нататък „колективна система“). Производителите и разпространителите, членуващи в колективна система, са освободени от задължението за обратно приемане и оползотворяване по отношение на всички опаковки, обхванати от тази система. Според точка 4, алинея 2, второ изречение от приложение I към параграф 6 от наредбата производителите и разпространителите трябва да показват участието си в колективна система чрез „етикетите или по всякакъв друг подходящ начин“. Те могат също да отбележат това участие върху опаковките или да използват други мерки като например информиране на клиентелата в мястото за продажба или чрез бележка, приложена към опаковката.

7 Съгласно параграф 6, алинея 3, единадесето изречение от наредбата колективните системи трябва да бъдат одобрени от компетентните органи на съответните провинции. За да бъдат одобрени, тези системи трябва по-конкретно да имат степен на покритие, която обхваща територията на поне една провинция, чрез тях да се осъществява редовно събиране в близост до жилището на потребителите и за тях да е подписано споразумение с органите на местно самоуправление, отговарящи за управлението на отпадъците. Всяко предприятие, което отговаря на тези условия в дадена провинция, може да организира там одобрена колективна система.

8 От 1 януари 2000 г. индивидуалните и колективните системи трябва да спазват едни и същи коефициенти на оползотворяване. Тези коефициенти се съдържат в приложение I към наредбата, като се променят в зависимост от материала, от който е направена опаковката. Спазването на задължението за обратно приемане и оползотворяване се гарантира при индивидуална система от издадени удостоверения от независими експерти, а при колективна система — от предоставянето на проверяеми сведения за количествата събрани и оползотворени опаковки.

9 Параграф 6, алинея 1, девето изречение от наредбата освен това посочва, че ако разпространител не изпълнява задължението си за обратно приемане и оползотворяване чрез индивидуална система, той трябва да направи това чрез колективна система.

10 В тази насока в представеното на Комисията в рамките на административната процедура свое становище от 24 май 2000 г. (наричано по-нататък „становище на германските власти") германските власти отбелязват, че наредбата за опаковките дава възможност на разпространителя да съчетае обратното приемане в близост до търговския обект при индивидуална система със събирането в близост до крайния потребител при колективна система, като участва в колективната система само за частта от опаковките, които е пуснал на пазара.

11 В становището на германските власти се сочи също, че ако разпространителят избере да участва в колективна система за всички опаковки, с които търгува, той не е длъжен да изпълнява предвидените задължения в параграф 6, алинеи 1 и 2, което означава, че разрешаването на проблема чрез индивидуално обезвреждане a posteriori не е възможно. Обратно, ако разпространителят избере от самото начало да участва в индивидуална система, последващо участие в колективна система е възможно, ако коефициентът на оползотворяване не е достигнат при индивидуалното обезвреждане.

Б — *Колективна система на Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland GmbH, договор за използване на логото и договор за предоставяне на услуги*

12 От 1991 г. Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland GmbH (наричан по-нататък „жалбоподател" или „DSD") е единственото дружество, което стопанисва колективна система на цялата територия на Германия (наричана по-нататък „система DSD"). За целта DSD е одобрено през 1993 г. от компетентните органи на всички провинции.

13 За да използват системата DSD, производителите и разпространителите трябва да подпишат с DSD договор, даващ им правото да използват логото „Der Grüne Punkt", което отговаря на колективната марка „Der Grüne Punkt",

чийто притежател е DSD. В замяна на това съответните производители и търговци плащат вноска на DSD. Договорът за използването на логото е предмет на Решение 2001/463/ЕО на Комисията от 20 април 2001 г., прието в процедура по прилагане на член 82 (ЕО) (преписка COMP D3/34493 — DSD (ОВ L 166, стр. 1). Срещу това решение жалбоподателят е подал жалба за отмяна — дело № Т-151/01, DSD/Комисия.

14 При системата DSD жалбоподателят не събира и не оползотворява сам използваните опаковки, а възлага тази услуга на подизпълнители — предприятия за събиране. Отношенията между DSD и тези предприятия са уредени от типов договор, изменян нееднократно, който има за предмет създаването и използването на система за събиране и сортиране на опаковките (наричан понататък „договор за услуги"). След като бъдат сортирани, тези материали се извозват към център за рециклиране, за да бъдат оползотворени.

## Обстоятелства в основата на спора

15 На 2 септември 1992 г. DSD нотифицира на Комисията както дружествения си договор, така и няколко споразумения, между които договорът за услуги — единственото споразумение от значение за настоящото дело, за да получи отрицателно решение или ако това не е възможно — решение за освобождаване.

16 На 27 март 1997 г. Комисията публикува в *Официален вестник на Европейските общности* (ОВ C 100, стр. 4) съобщението, изискуемо според член 19, параграф 3 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., Първи регламент за прилагане на членове [81 ЕО] и [82 ЕО] (ОВ 13, 1962 г., стр. 204), в което съобщава намерението си да даде положително становище относно нотифицираните споразумения.

17 В това съобщение Комисията по-конкретно посочва, че DSD е поело към нея редица ангажименти, между които и този да не задължава предприятията за събиране да работят единствено за DSD, и ангажимента да не принуждава тези предприятия да използват контейнерите или другите инсталации за събиране единствено за нуждите на изпълнението на договора за услуги. DSD все пак е уточнило, че вторият ангажимент не се прилага, когато използването на контейнерите и на инсталациите за събиране от трети лица е несъвместимо с „освобождаването от властите", когато в наредбата за опаковките или други актове е предвидено друго или когато това използване е неприемливо по други причини, свързани например с използването на вредни вещества. DSD сочи също, че използването от трети лица на контейнери и на други инсталации за събиране може да бъде взето под внимание при изчисляването на възнаграждението на предприятията за събиране (съображения 66 и 67 на съобщението в *Официален вестник*, съображения 71 и 134 на обжалваното решение).

18 След публикуването на това съобщение в *Официален вестник* Комисията получава възражения от трети заинтересовани лица относно различни аспекти на прилагането на договора за услуги. Тези трети лица съобщават, че на практика, в противоречие с посочените по-горе ангажименти, DSD не допуска свободния им достъп до инсталациите за събиране, използвани от съдоговорителите на DSD (съображения 76 и 77 на обжалваното решение). Така в обжалваното решение Комисията отбелязва, че DSD иска да бъде разрешено на неговите конкуренти да използват тези инсталации само с негово съгласие. Това искане се съдържа в мотивите на жалба, подадена въз основа на член 82 ЕО от Vereinigung für Wertstoffrecycling (наричано по-нататък „VfW"), и е също предмет на спор пред Landgericht Köln (Областен съд на Кьолн, Германия) (съображения 57 и 136 на обжалваното решение).

19 По това дело DSD предявява иск въз основа на германския Закон за нелоялната конкуренция срещу индивидуална система, VfW, която иска да използва безплатно инсталациите за събиране, използвани от системата DSD в някои германски болници. По това дело Landgericht Köln се произнася с решение от 18 март 1997 г., с което уважава иска на DSD, като германската

юрисдикция приема, че безплатното съвместно използване на инсталациите за събиране, принадлежащи на системата DSD, е незаконно. В това решение Landgericht Köln отбелязва също, че с оглед на конкретните обстоятелства би могло да се постигне подходящо компенсиране за такова съвместно използване само ако VfW заплаща директно на DSD своеобразна вноска за съвместното използване на тези инсталации за събиране.

20 В този контекст с писмо от 21 август 1997 г. Комисията указва на DSD, че поведение, изразяващо се в недопускане на трети лица да използват инсталациите за събиране на неговите съдоговорители, би могло да попадне в приложното поле на член 82 ЕО и подчертава значението, което може да има това поведение с оглед на процедурата за освобождаване, доколкото според четвъртото условие, съдържащо се в член 81, параграф 3 ЕО, споразумение, нотифицирано с оглед получаването на освобождаване, не може да даде възможността да се елиминира конкуренцията по отношение на съществена част от съответните стоки.

21 След това становище на Комисията, за да разсее опасенията, изложени от тази институция в писмото ѝ от 21 август 1997 г., DSD поема следния ангажимент (съображения 58, 72 и 137 на обжалваното решение):

„[DSD] е склонно да се откаже да предявява срещу VfW, както и в сходни случаи искове за преустановяване като описаните в решението на [Landgericht Köln] от 18 март 1997 г. Упражняването на правото на информация и на правото на обезщетение остава възможно по отношение на предприятия за събиране, обвързани с договорни отношения с [DSD].“

**Обжалваното решение**

22 На 17 септември 2001 г. Комисията приема Решение 2001/837/ЕО, постановено в процедура, образувана съгласно член 81 ЕО и член 53 от Споразумението за

ЕИП (преписки COMP/34493 — DSD, COMP/37366 — Hofmann + DSD, COMP/37299 — Edelhoff + DSD, COMP/37291 — Rechmann + DSD, COMP/37288 — ARGE и пет други предприятия + DSD, COMP/37287 — AWG и пет други предприятия + DSD, COMP/37526 — Feldhaus + DSD, COMP/37254 — Nehlsen + DSD, COMP/37252 — Schönmakers + DSD, COMP/37250 — Altvater + DSD, COMP/37246 — DASS + DSD, COMP/37245 — Scheele + DSD, COMP/37244 — SAK + DSD, COMP/37243 — Fischer + DSD, COMP/37242 — Trienekens + DSD, COMP/37267 — Interseroh + DSD) (OB L 319, стр. 1, наричано по-нататък „обжалваното решение“ или „решението“).

23 Направената от Комисията в обжалваното решение преценка взима за отправна точка искането, направено от DSD за получаване на отрицателно решение или, евентуално, решение за освобождаване на договора за услуги.

A — *Относно договорното отношение между DSD и предприятията за събиране*

24 Самото DSD не събира опаковките, а използва предприятия за събиране, с които сключва договор за услуги. Въз основа на параграф 1 от този типов договор DSD възлага на всяко предприятие за събиране единствената задача да събира и да сортира опаковките в определена зона съобразно с колективна система, и то за срок от около петнадесет години (наричан по-нататък „клауза за предоставяне на изключителни права на предприятието за събиране“ или „клауза за изключителни права“).

25 Това събиране се осъществява в контейнери, поставени в близост до жилищата на съответните потребители, или чрез извозване или изпразване на пластмасови торби или на кофи, раздадени на потребителите от предприятието за събиране. То е собственик на контейнерите и на опаковките,

които са били поставени там или които е събрало. Сортирането на събраните материали е от компетентността на предприятията за събиране и се осъществява обикновено в специализиран център за сортиране. Всяко предприятие за събиране получава заплащане от DSD в зависимост от теглото на всеки вид материал, разходите за обработка на отпадъците и коефициентът на успеваемост на събирането (съображения 32, 45 и 51 на обжалваното решение).

26 В допълнение, в обжалваното решение се отбелязва, че предприятията за събиране обикновено събират печатните издания (вестници и списания) едновременно с хартиените и картонени опаковки. Тъй като тези печатни издания, които представляват около 75 % от този вид материали, обаче не спадат към задълженията, поети от DSD, тяхното събиране не се заплаща от DSD (съображение 32 на обжалваното решение).

Б — *Преценка от гледна точка на член 81, параграф 1 ЕО*

27 В рамките на тази преценка обжалваното решение разглежда два аспекта на договора за предоставяне на услуги.

1. *Относно клаузата за изключителни права на предприятието за събиране*

28 На първо място, обжалваното решение отбелязва, че клаузата за изключителни права на предприятието за събиране, включена във всички договори за услуги, сключени между DSD и неговите съдоговорители, има за резултат да попречи на другите предприятия за събиране да предлагат услугите си на DSD (съображения 122—124 на обжалваното решение).

29 За да изследва тази клауза от гледна точка на член 81, параграф 2 ЕО, Комисията изследва първо положението на търсенето на германския пазар на събирането и сортирането на опаковките при потребителите (наричан по-нататък „пазар на събирането при потребителите“). В това отношение в обжалваното решение се изтъква, че DSD обработва около 70 % от опаковките, които могат да бъдат събрани в Германия, и поне 80 % от търсенето на пазара на събирането при потребителите. Значението на DSD следователно е определящо както на национално равнище, където то представлява единствената съществуваща колективна система, така и на равнище на петстотинте територии, обхванати от договорите за услуги (съображения 126 и 127 на обжалваното решение).

30 От гледна точка на предлагането, подчертава по-нататък обжалваното решение, голям брой участници на пазара предлагат услуги по събиране. Решението сочи също, че „в момента е много малко вероятно, най-вече по съображения, свързани с мястото и логистиката, друга система за събиране при частните потребители да се прибави към тази, която вече е създадена от DSD“. Обратно, решението отбелязва, че „е много по-реалистично да се предположи, че една колективна, потенциално конкурентна система и/или индивидуална система ще си сътрудничат с предприятията, които вече към момента извършват услугите по събирането за DSD в рамките на договор за услуги, тъй като инфраструктурата за събирането, разположена в близост до домакинствата, има белезите на пречка, която предизвиква забавяне“. Поради това според Комисията само в някои места за събиране, които могат да бъдат приравнени на домакинства, като болници или столове, при спазване на някои условия във връзка с логистиката и опаковките, други предприятия за събиране, различни от съдоговорителите на DSD, биха могли да предвидят да разположат контейнери за събиране, които да се добавят към използваните от системата DSD. Решението все пак приема, че такива възможности са относително незначителни в икономически план и че следователно е малко вероятно, при действието на договора, изключените предприятия за събиране да имат големи възможности да предложат услугите си на всяка договорна територия, предмет на договор за услуги с DSD (съображения 127 и 128 на обжалваното решение).

31 Решението между другото отбелязва, че продължителността на действието на клаузата за изключителни права има определяща роля при преценката на

нейното въздействие върху конкуренцията, като се има предвид, че колкото по-голяма е тази продължителност, толкова по-дълго тази клауза ще има за резултат да лишава предприятията за събиране, които не са съдоговорители на DSD, от възможността да направят оферта, за да задоволят търсенето на най-важната германска колективна система (съображения 129 и 130 на обжалваното решение).

32 В резултат на този анализ Комисията установява, че достъпът на предприятията за събиране до пазара на събирането при потребителите е сериозно затруднен, което значително допринася за затварянето на пазарите в съществена част от общия пазар. Поради това клаузата за изключителни права на предприятието за събиране представлява ограничаване на конкуренцията съгласно член 81, параграф 1 ЕО (съображение 132 на обжалваното решение). Запитано по този въпрос по време на съдебното заседание, DSD посочва, че не оспорва този анализ.

2. *Относно достъпа до инсталациите на предприятията за събиране*

33 На второ място, обжалваното решение изследва в каква степен конкурент на DSD може да има достъп до инсталациите на предприятията за събиране. В тази насока Комисията сочи, че от нейна гледна точка има ограничаване на конкуренцията по смисъла на член 81, параграф 1 ЕО, „ако договорът за услуги е създаден така, че да лиши конкурентите на DSD от достъп до инфраструктурата за събиране“ (съображение 133 на обжалваното решение).

34 За да обоснове това твърдение, решението изтъква, от една страна, обстоятелството, че инсталациите на предприятията за събиране имат „особено значение от гледна точка на конкуренцията поради това, че инфраструктурата за събиране, разположена в близост до домакинствата, представлява пречка, която предизвиква забавяне“. Така, решението

отбелязва, че този вид събиране обикновено се осъществява пряко при всички потребители на територията на административно-териториална структура (системи за събиране) с изключение на системите за доброволно донасяне (места за обработка и рециклиране на отпадъци), които съществуват само на определени места. Решението сочи също, че поради логистични съображения обикновено събирането при домакинствата може да се осъществи при условия на оптимални разходи само от ограничен брой предприятия за събиране. Нещо повече, решението подчертава, че поради свързани с мястото ограничения, както и поради трайно установени при частните потребители навици във връзка със събирането, в местата за събиране може да бъде поставена на разположение една-единствена кофа за вид материал (като стъкло, хартия или леки опаковки). Такива обстоятелства са основната причина, поради която обикновено само едно предприятие за събиране се ангажира да събира едновременно битовите отпадъци и материалите, които могат да бъдат рециклирани (съображение 133 на обжалваното решение във връзка със съображения 92 и 93 на същото решение). От друга страна решението припомня, че опасения, свързани с конкуренцията, са изразени след публикуването на съобщението в *Официален вестник*. Комисията се позовава тук на обстоятелството, че по този повод според няколко заинтересовани трети лица, противно на първата поредица от ангажименти, поети от DSD (вж. точка 17), това предприятие не допуска трети лица да имат свободен достъп до инсталациите за събиране на неговите съдоговорители, като изисква да дава съгласието си за съвместното използване на тези инсталации (съображение 133 на обжалваното решение във връзка със съображения 76 и 77 на същото това решение).

35 В този контекст обжалваното решение припомня, че първоначално DSD иска третите лица да могат да използват съвместно инсталациите за събиране на неговите съдоговорители само с негово съгласие. Решението все пак уточнява, че след писмото на Комисията от 21 август 1997 г., което указва на DSD, че такова поведение може да попадне в приложното поле на член 82 ЕО, DSD се отказва да изтъква необходимостта от неговото съгласие, за да могат трети лица да ползват инсталациите за събиране на съдоговорителите на DSD (вж. точки 20 и 21). Решението излага също, че „възприемането от DSD на поведение, с което задължава пряко третите лица да заплащат вноска в замяна на това използване и/или изисква да участва при договарянето на справедлива вноска за съвместното използване на контейнерите за събиране между третите лица и предприятията за събиране, би било също толкова проблематично". Все пак в решението се указва, че в случай на съвместно използване на

инсталациите на неговите съдоговорители DSD си запазва правото да договаря намаляване на вноската, плащана на тези предприятия, и може също да следи да не му се фактурира никаква услуга, предоставяна за трети лица (съображения 136—138 на обжалваното решение).

36 С оглед на тези ангажименти и на тези уточнения, според Комисията договорът за услуги не съдържа никаква клауза за изключителни права в полза на DSD, а предприятията за събиране могат да предложат услугите си на конкурентите на DSD. Така, решението подчертава, че „[д]оговорът за услуги следователно не води до изключване на конкурентите на DSD от достъп до инфраструктурата за събиране, така че няма ограничаване на конкуренцията по смисъла на член 81, параграф 1 [ЕО]“ (съображения 134 и 139 на обжалваното решение).

B — *Преценка от гледна точка на член 81, параграф 3 ЕО*

37 За да обяви разпоредбите на член 81, параграф 1 ЕО за неприложими по отношение на договора за услуги, обжалваното решение изследва клаузата за предоставяне на изключителни права на предприятието за събиране от гледна точка на условията, изложени в член 81, параграф 3 ЕО.

38 В този контекст в обжалваното решение е прието, че тази клауза допринася за подобряване на производството и развитие на техническия или икономическия прогрес, тъй като тя дава възможност да бъдат постигнати цели, свързани с опазване на околната среда (съображения 142—146 на обжалваното решение), като в същото време запазва за потребителите справедлива част от ползите, получени в резултат на това (съображения 147—149 на обжалваното решение).

39 Освен това по отношение на необходимостта от клауза за изключителни права, предвидена в договора за услуги, обжалваното решение подчертава, че въвеждането на системата DSD изисква значителни инвестиции от страна на предприятията за събиране, които трябва да могат да получат от DSD известни гаранции относно продължителността на договора, позволяващи амортизирането и рентабилността на тези инвестиции. След направено изследване Комисията все пак смята, че е необходимо да се намали първоначално предвидената продължителност на изключителните права, като крайният им срок се определи за 31 декември 2003 г. (съображения 150—157 на обжалваното решение).

40 На последно място, обжалваното решение изследва въпроса дали клаузата за изключителни права не е от естество да премахне конкуренцията на пазара на събирането при потребителя. В това отношение Комисията като начало посочва, че предприятията за събиране, които не са част от системата DSD, могат винаги да направят оферти в областта на индивидуалните системи. При всяко положение, това винаги е възможно в периферията на пазара на събирането при потребителя за някои комбинации от опаковки и места за събиране (съображение 159 от обжалваното решение).

41 Комисията освен това отбелязва, че пазарът на събирането при потребителя се характеризира с обстоятелството, че е икономически рентабилно цялата договорна територия да бъде поверена на едно-единствено предприятие за събиране и че в много случаи е по-скоро ниско рентабилно да съществуват няколко инсталации за събиране, предназначени за домакинствата, поради устройството на територията, естеството на инфраструктурите за събиране и трайно установените навици на потребителите във връзка със събирането. Според Комисията кофите за събиране на опаковки, разположени в близост до домакинствата, представляват по този начин пречка, която предизвиква забавяне. Ето защо според нея е реалистично да се смята, че конкурентните на DSD колективни системи, а отчасти също и индивидуалните системи, ще работят често с предприятията за събиране, които работят за DSD. Този анализ позволява на Комисията да припомни необходимостта от съвместно използване на инсталациите за събиране на съдоговорителите на DSD, като се има предвид, че „свободният и безпрепятствен достъп до инфраструктурите за събиране, създадени от предприятията, подписали договори за услуги с DSD, представлява определящ фактор както за засилването на конкуренцията при търсенето на услуги за събиране и сортиране на опаковките [при потребите-

лите], така и за засилването на конкуренцията на вертикалния пазар, който предхожда организацията на обратното приемане и на оползотворяването на опаковките [при потребителите]“ (съображение 162 на обжалваното решение). В тази насока решението припомня, че договорът за услуги не обвързва предприятията за събиране с DSD с клауза за изключителни права и че DSD е поело няколко ангажимента, между които да се откаже да задължава предприятията за събиране да използват инсталациите за събиране само за изпълнение на договора за услуги, както и да не предявява искове за забрана на достъпа срещу третите лица в случай на съвместно използване на тези инсталации за събиране (съображения 158—163 на обжалваното решение).

Г — *Задължения, наложени от Комисията, за да се получи решението за освобождаване*

42 За да е сигурно, че очакваните последици за конкуренцията ще настъпят действително и че условията за предоставяне на освобождаване, предвидени в член 81, параграф 3 ЕО ще са изпълнени, за Комисията е необходимо решението ѝ за освобождаване на договора за услуги да се обвърже със задължения по смисъла на член 8 от Регламент № 17 (съображение 164 на обжалваното решение).

43 Първото задължение за DSD е наложено в член 3, буква а) от обжалваното решение, според който „DSD не трябва да пречи на предприятията за събиране да сключват с конкуренти на DSD договори, позволяващи на последните да използват техните кофи и други инсталации за събиране и сортиране на използвани търговски опаковки, и да изпълняват тези договори“.

44 Второто задължение е определено в член 3, буква б) от решението, според който „DSD не може да изисква от предприятията за събиране, сключили с конкуренти на DSD договори за съвместно използване на кофи и други инсталации за събиране и сортиране на използвани търговски опаковки, да му предоставят доказателства за количествата опаковки, които не са били събрани в рамките на системата DSD“.

45 За да обясни защо такива задължения трябва да бъдат наложени независимо от ангажимента на DSD да разреши на конкурентите си да използват инсталациите за събиране, обжалваното решение посочва жизненото значение, което свободният достъп до тези инфраструктури има за съществуването на конкуренцията и резервите на DSD, изразени по повод прилагането на един от ангажиментите, посочени в съображение 71 (съображение 164 на обжалваното решение).

Д — *Заключение*

46 С оглед на поетите от DSD ангажименти, както и на свързаните с решението задължения, в обжалваното решение се прави изводът, че на практика е възможен свободен и безпрепятствен достъп до инфраструктурите за събиране. Според решението както конкурентните на DSD колективни системи, така и индивидуалните системи за събиране разполагат с реална възможност за достъп до пазара на събирането при потребителя. Тази възможност позволява също да се установят условията, необходими за засилването на конкуренцията на пазара, който предхожда организацията на обратното приемане и оползотворяването на опаковките при потребителите (съображения 176—178 на обжалваното решение).

47 Поради това в обжалваното решение се отбелязва, че клаузата за изключителни права на предприятията за събиране, съдържаща се в договора за услуги, отговаря на условията за прилагане на член 81, параграф 3 ЕО (съображение 179 на обжалваното решение). Така, в член 2 от обжалваното решение Комисията отбелязва, че „съобразно с член 81, параграф 3 [ЕО] [...], разпоредбите на член 81, параграф 1 [ЕО] [...] са обявени за неприложими по отношение на индивидуалните договори за услуги, предвиждащи изключителни права, ако техният срок на действие не продължава след края на 2003 г.“, и че „освобождаването се прилага от 1 януари 1996 г. до 31 декември 2003 г.“

48 Това освобождаване е обвързано с двете посочени по-горе задължения (вж. точки 43 и 44), изложени в член 3 от решението, що се отнася до първото, за да

се осигури достъпът на страните по договорите за услуги до инфраструктурите за събиране и да се попречи на елиминирането на конкуренцията на съответните пазари, а що се отнася до второто, за да се даде възможност на конкурентите на DSD да използват свободно количествата събрани за тях опаковки в рамките на това съвместно използване на инсталациите за събиране. Тези задължения са необходими, за да се попречи на елиминирането на конкуренцията на съответните пазари, и представляват конкретизиране на поетите от DSD ангажименти, които позволяват да се гарантира тяхната правна сигурност (съображение 182 на обжалваното решение).

49 На последно място, според обжалваното решение, ако се окаже, че решение от последна инстанция на компетентен германски съд постанови, че противно на становището на Комисията, използването от трети лица на инсталациите за събиране на предприятия страни по договора за услуги не е съвместимо с наредбата за опаковките, това ще представлява значително изменение на обстоятелствата, на които се основава настоящото решение, и тогава Комисията ще бъде принудена да разгледа отново условията за прилагане на член 81, параграф 3 ЕО по отношение на договора за услуги и ако това е необходимо, да отмени освобождаването (съображение 183 на обжалваното решение).

## Е — *Разпоредителна част*

50 Член 1 от разпоредителната част излага становището на Комисията относно дружествения договор и т.нар. гаранционни договори, които са били нотифицирани от DSD едновременно с договора за услуги:

„Като се основава на познаването на преписката към момента и като взима предвид поетите от DSD ангажименти, Комисията приема, че няма никакво основание, от гледна точка на член 81, параграф 1 [ЕО] и на член 53, параграф 1 от Споразумението за ЕИП, да се противопостави на дружествения договор и на гаранционните договори“.

51 Член 2 от обжалваното решение освобождава договора за услуги:

„В съответствие с член 81, параграф 3 [ЕО] и член 53, параграф 3 от Споразумението за ЕИП, разпоредбите на член 81, параграф 1 [ЕО] и на член 53, параграф 1 от Споразумението за ЕИП са обявени за неприложими по отношение на индивидуалните договори за услуги, предвиждащи изключителни права, ако техният срок на действие не продължава след края на 2003 година.

Освобождаването се прилага от 1 януари 1996 г. до 31 декември 2003 г.“

52 В член 3 от решението Комисията обвързва освобождаването, посочено погоре, с две задължения:

„Освобождаването, предвидено в член 2, е обвързано със следните задължения:

а) DSD не трябва да пречи на предприятията за събиране да сключват с конкуренти на DSD договори, позволяващи на последните да използват техните кофи и други инсталации за събиране и сортиране на използвани търговски опаковки, и да изпълняват тези договори;

б) DSD не може да изисква от предприятията за събиране, сключили с конкуренти на DSD договори за съвместно използване на кофи и други инсталации за събиране и сортиране на използвани търговски опаковки, да му предоставят доказателства за количествата опаковки, които не са били събрани в рамките на системата DSD.“

**Производство и искания на страните**

53 На 27 ноември 2001 г. жалбоподателят подава жалба в секретариата на Първоинстанционния съд на основание член 230, алинея четвърта ЕО с искане за отмяна на обжалваното решение.

54 С молба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 26 февруари 2002 г., Landbell AG für Rückhol-Systeme (наричано по-нататък „Landbell"), конкурентна на DSD колективна система, иска да встъпи в настоящото производство в подкрепа на исканията на Комисията. Тази молба за встъпване е връчена на страните, които са представили становищата си в определения срок.

55 С определение от 17 юни 2002 г. Първоинстанционният съд (пети състав) допуска встъпването на Landbell и то е могло да представи становището си на 9 октомври 2002 г.

56 Въз основа на доклада на съдията докладчик Първоинстанционният съд (първи състав) решава да започне устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия задава на страните редица въпроси, изискващи устни отговори в съдебното заседание.

57 Устните състезания на страните са проведени, а отговорите им на поставените от Първоинстанционния съд въпроси — изслушани, в съдебното заседание на 11 и 12 юли 2006 г.

58 Жалбоподателят моли Първоинстанционния съд:

— да отмени член 3, букви а) и б) от обжалваното решение,

— при условията на евентуалност, да отмени обжалваното решение в цялост,

— да отмени ангажимента на DSD, възпроизведен в съображение 72 на обжалваното решение,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

59 Комисията моли Първоинстанционния съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

60 Landbell моли Първоинстанционния съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

**От правна страна**

61 Жалбоподателят излага четири правни основания в подкрепа на жалбата си. Първото е изведено от обстоятелството, че задължението по член 3, буква а) от обжалваното решение нарушава член 81, параграф 3 ЕО и принципа на пропорционалност. Второто правно основание е изведено от обстоятелството, че това задължение нарушава член 86, параграф 2 ЕО. Третото правно основание е изведено от обстоятелството, че задължението по член 3, буква б) от обжалваното решение нарушава член 81, параграф 3 ЕО и член 86, параграф 2 ЕО. Четвъртото правно основание, свързано с искането за отмяна на ангажимента на жалбоподателя, посочен в съображение 72 на обжалваното решение, е изведено от нарушаването на основното право на достъп до правосъдие.

А — *По първото правно основание, изведено от обстоятелството, че задължението по член 3, буква а) от обжалваното решение нарушава член 81, параграф 3 ЕО и принципа на пропорционалност*

62 Жалбоподателят смята, че задължението по член 3, буква а) от обжалваното решение (наричано по-нататък „първо задължение"), според което „DSD не трябва да пречи на предприятията за събиране да сключват с конкуренти на DSD договори, позволяващи на последните да използват техните кофи и други инсталации за събиране и сортиране на използвани търговски опаковки, и да изпълняват тези договори", нарушава член 81, параграф 3 ЕО и принципа на пропорционалност. По същество той разделя това правно основание на три части.

63 На първо място жалбоподателят поддържа, че първото задължение не е обективно необходимо от гледна точка на член 81, параграф 3 ЕО, като се има предвид, че съвместното използване на инсталациите за събиране и сортиране (наричани по-нататък „инсталации за събиране") не е необходимо за дейността на конкурентите на DSD. Жалбоподателят поддържа, че в най-добрия случай по този пункт обжалваното решение не е достатъчно мотивирано.

64 На второ място жалбоподателят изтъква в отговор на изложените в защитата доводи, че твърдяната опасност от нарушаване на член 81, параграф 1 ЕО или на член 82 ЕО, посочена от Комисията, е спекулативна и не може да обоснове първото задължение, което, при всяко положение, може да има за цел единствено да предотврати елиминирането на конкуренцията на пазара, на който преди това е било констатирано ограничаване на конкуренцията.

65 На трето място жалбоподателят изтъква, че първото задължение е несъразмерно, като твърди, първо, че наложеното с това задължение съвместно използване на инсталациите за събиране противоречи на наредбата за опаковките; второ, че първото задължение води до нарушаване на конкуренцията в негова вреда; трето, че това задължение засяга специфичната цел на марката „Der Grüne Punkt" и четвърто, че то нарушава неговото основно право на достъп до правосъдие.

66 Преди да изложи доводите си, жалбоподателят представя като начало причините, поради които е необходимо да се получи неговото съгласие в случай на съвместно използване на инсталациите за събиране.

67 Уместно е да се разгледат тези причини, преди да се преценят трите части на първото правно основание, посочени по-горе.

1. *Относно необходимостта да се получи съгласието на DSD в случай на съвместно използване на инсталациите за събиране*

а) Доводи на страните

68 Жалбоподателят изтъква, че макар от правна гледна точка той да не е собственик на инсталациите за събиране, посочени в първото задължение, те

трябва все пак да се разглеждат като инсталации, принадлежащи на DSD, като се има предвид, че са финансирани от него, че са съставна част от системата DSD и че носят марката „Der Grüne Punkt". Поради това всяко съвместно използване на инсталациите на предприятията за събиране, които са сключили договор за услуги с DSD, би трябвало да получи съгласието на жалбоподателя.

69 За да докаже необходимостта от получаване на това съгласие, жалбоподателят се позовава на първо място на факта, че той е финансирал инсталациите за събиране, използвани от системата DSD. По този въпрос жалбоподателят се основава по-специално на член 7, параграф 1 от договора за услуги, според който възнаграждението, заплащано от DSD на предприятието за събиране, представлява насрещната престация за всички престации, направени от това предприятие, във връзка по-специално с поставянето на разположение на съоръженията за събиране, транспорта и сортирането на опаковките, както и предоставянето на разположение на отпадъците. Жалбоподателят се позовава и на решение на Landgericht Köln от 18 март 1997 г., което указва, че конкурент на DSD се ползва от системата DSD при съвместно използване на инсталациите за събиране и че такова използване е възможно само след „получаване на съгласие от [DSD] (срещу заплащане)". Жалбоподателят сочи също принципа на добросъвестното изпълнение на задълженията, прогласен в параграф 242 на Bürgerliches Gesetzbuch (Германски граждански кодекс, наричан по-нататък „BGB"), който налага на съдоговорителите задължения за особено внимание в случай на дългосрочни договорни отношения и на тясно икономическо сътрудничество.

70 Необходимо е да се получи съгласието на жалбоподателя и при съвместно използване на инсталациите за събиране, за да може той да спазва задълженията си, произтичащи от наредбата за опаковките, както от гледна точка на необходимостта да осигури пълно териториално покритие, така и от гледна точка на необходимостта да спазва степента на оползотворяване и да докаже количествените потоци за всяка провинция (параграф 10, второ изречение от договора за услуги, точки 1.1 и 1.5.1 от четвъртия договор за изменение на договора за услуги и Решение на Verwaltungsgericht Gießen (Административен съд на Gießen, Германия) от 31 януари 2001 г.). Това съгласие се изисква и за да се гарантира, че опаковките, които участват в системата DSD и носят логото „Der Grüne Punkt", ще бъдат действително отнесени от потребителя към съответната система, т.е. към инсталациите за събиране, носещи това лого.

71 Комисията и Landbell подчертават, че финансирането на инсталациите за събиране се вписва единствено в логиката на договора за услуги, който определя поисканите престации и възнаграждението, заплащано за тях. Освен това жалбоподателят не се позовал на параграф 242 от BGB по време на административната процедура и настоящото му становище противоречи на становището, възприето от него в тази процедура. Впрочем задълженията по наредбата важат за DSD както за всеки друг оператор, поставен в същото положение, и поставянето на марката „Der Grüne Punkt" върху инсталациите за събиране не може да има значение за потребителя, който би свързал тези инсталации главно с вида материал, който трябва да бъде оползотворен. Landbell сочи също, че всички общини от провинция Hessen са приели тяхната колективна система да използва същите инсталации за събиране като тези на системата DSD.

б) Съображения на Първоинстанционния съд

72 От обжалваното решение се установява, че по време на административната процедура DSD поема ангажимент към Комисията да не задължава предприятията за събиране да работят изключително за системата DSD и да не задължава тези предприятия да използват собствените си инсталации за събиране единствено за нуждите на изпълнението на договора за услуги (вж. точка 17). DSD поема също ангажимент към Комисията да се откаже да поставя в зависимост от съгласието си използването от трети лица на инсталациите за събиране на съдоговорителите на DSD (вж. точка 21).

73 От една страна, тези ангажименти се отнасят до предприятията за събиране — съдоговорители на DSD, а от друга страна, до предприятията, които биха искали да имат достъп до инсталациите за събиране на съдоговорителите на DSD. Те отговарят на изразените от Комисията в хода на административната процедура опасения както относно евентуалното прилагане на член 81, параграф 1 ЕО по отношение на договора за услуги, ако той е трябвало да

съдържа клауза за изключителни права в полза на DSD, що се отнася до достъпа на трети лица до инсталациите за събиране (вж. точка 35), така и относно евентуалното прилагане на член 82 ЕО, ако би се оказало, че волята на DSD да постави в зависимост от съгласието си съвместното използване на инсталациите за събиране попада в приложното поле на член 82 ЕО (вж. точка 20).

74 За да разсее тези опасения, DSD предлага посочените по-горе ангажименти. Ангажиментът, възпроизведен в съображение 72 на обжалваното решение, е особено показателен в това отношение, тъй като той е поет, за да разсее изложеното от Комисията опасение относно първоначално направеното от DSD искане съвместното използване от трети лица на инсталациите за събиране на неговите съдоговорители (съображения 57, 58, 136 и 137 на обжалваното решение) да се постави в зависимост от неговото съгласие. Този ангажимент има за цел да убеди Комисията, като ѝ посочи, че DSD се отказва да предявява искове за прекратяване като този, описан в решението на Landgericht Köln от 18 март 1997 г., който е бил предявен от DSD въз основа на германския Закон за нелоялната конкуренция срещу конкурентно предприятие, което иска да използва безплатно някои инсталации за събиране на системата DSD.

75 Трябва да се отбележи, че ангажиментите, предложени от DSD, са взети предвид от Комисията за преценката на договора за услуги, нотифициран от DSD. Това е така както що се отнася до изследването на евентуално ограничаване на конкуренцията от гледна точка на член 81, параграф 1 ЕО във връзка с достъпа до инсталациите на предприятията за събиране (вж. точки 33—36, съображения 133—140 на обжалваното решение), така и при анализа въз основа на член 81, параграф 3 ЕО за преценяване на възможността за запазване на конкуренцията (вж. точка 41, съображения 158—163 на обжалваното решение). Например в решението Комисията се позовава изрично на ангажиментите, когато прави извода, че договорът за услуги не обвързва предприятията за събиране изключително с DSD и че предприятията за събиране следователно могат свободно и безпрепятствено да предлагат услугите си на конкурентите на DSD (вж. точка 46, съображение 176 на обжалваното решение).

76 След приключване на административната процедура обаче жалбоподателят изтъква пред Първоинстанционния съд, че за всяко съвместно използване на инсталациите за събиране на неговите съдоговорители е необходимо неговото съгласие.

77 На първо място жалбоподателят твърди, че тази необходимост следва от обстоятелството, че той е участвал във финансирането на инсталациите за събиране, използвани от системата DSD, чрез заплащането, правено въз основа на договора за услуги. По този въпрос е уместно да се припомни, че системата DSD е първата одобрена колективна система в цяла Германия и че нейното значение там е съществено, доколкото системата DSD представлява около 70 % от опаковките, които могат да бъдат събрани в Германия, и поне 80 % от търсенето на германския пазар на събирането на опаковки при потребителите (вж. точка 29). Следователно от само себе си се разбира, че DSD е първият и основен, ако не и единствен източник на доходи за предприятията за събиране, що се отнася до събирането и сортирането на опаковките.

78 Жалбоподателят все пак не оспорва, че предприятията за събиране, а не DSD трябва да направят необходимите инвестиции за събирането и сортирането на опаковките (съображение 151 на обжалваното решение). Той не оспорва също така, че за инсталациите за сортиране, които не са съществували дотогава, са били необходими значителни инвестиции от страна на предприятията за събиране (съображение 53 на обжалваното решение). Всъщност именно за да се даде възможност на тези предприятия по време на действието на договора за услуги да амортизират инвестициите си, за които е изчислено, че възлизат на около десет милиарда германски марки (DEM), Комисията приема клаузата за изключителни права на DSD в полза на предприятията за събиране да има сравнително дълъг период на действие (вж. точка 39). Тази продължителност следователно има за цел да гарантира рентабилността на инвестициите, направени от предприятията за събиране, а не да даде възможност на DSD да претендира право по отношение на използването на тези инвестиции.

79 Освен това изследването на договора за услуги дава възможност да се установи, че DSD не носи рисковете, свързани с инвестициите, необходими за

въвеждането на системата DSD, с други средства освен чрез посочената погоре клауза за изключителни права. Така DSD не носи отговорност за рискове, които съществуват за предприятието за събиране поради експлоатацията на системата (параграф 5, алинея 1 от договора за услуги). Освен това при прекратяване на договора за услуги DSD не поема за своя сметка инвестициите на предприятието за събиране, нито му плаща обезщетение на това основание (параграф 9, алинеи 3 и 4 от договора за услуги). Между другото, от параграф 7, алинея 1 от договора за услуги е видно, че плащаната от DSD вноска на неговите съдоговорители е пропорционална на теглото на събраните опаковки, което означава, че ако едно предприятие за събиране повече не събира опаковки за DSD, DSD не следва да му заплаща за направените инвестиции.

80 DSD пропуска освен това да вземе предвид обстоятелството, че в обжалваното решение Комисията изрично му признава правото в случай на съвместно използване да следи нито една услуга, предоставена на трети лица от предприятията за събиране, да не му се фактурира и му позволява да намали съответно дължимото на съдоговорителите на DSD възнаграждение (вж. точка 35). Тези уточнения позволяват на DSD да се гарантира, че съвместното използване няма да бъде за негова сметка с оглед заплащането на предприятията за събиране. Следователно не би могло да има „безплатно използване“ на инсталациите за събиране, какъвто е бил случаят, предмет на решението на Landgericht Köln, когато германската наредба за опаковките все още не е била изменена, а DSD не е било в състояние да намали плащанията си на предприятията за събиране пропорционално на съвместното използване на инсталациите за събиране.

81 И накрая, що се отнася до довода, изведен от параграф 242 от BGB, който според ищеца налага на съдоговорителите задължения за особено внимание, за който довод е трудно да се разбере с какво би могъл да обоснове необходимостта за DSD да дава съгласие в случай на съвместно използване, Първоинстанционният съд може само да установи, че след като този довод, основан на германското право, не е посочен по време на административната процедура, Комисията не може да бъде упреквана за това, че не го е взела предвид при приемане на обжалваното решение.

82 Ето защо обстоятелството, че DSD е първата колективна система, потърсила услугите на предприятия за събиране, която представлява главният, ако не и единствен източник на доходи за тези предприятия, не би могло да се смята за достатъчно, за да обоснове правото на DSD да дава съгласие в случай на съвместно използване.

83 На второ място жалбоподателят поддържа, че неговото съгласие е необходимо в случай на съвместно използване на инсталациите за събиране, за да има той възможност да изпълнява задълженията, произтичащи от наредбата за опаковките, и да гарантира, че опаковките, спадащи към системата DSD, действително ще бъдат отнесени към тази система от потребителя.

84 По този въпрос следва да се отбележи, че произтичащите от наредбата задължения важат за DSD както за всяко друго лице оператор на колективна система. Нещо повече, разпоредбите на договора за услуги, посочени от DSD, не дават основание да се приеме, че то има право да поставя в зависимост от съгласието си съвместното използване на инсталациите за събиране на неговите съдоговорители. Така параграф 10, второ изречение от договора за услуги се отнася не до хипотезата на съвместно използване на инсталациите за събиране, а до хипотезата на промяна на организацията на системата DSD и тази разпоредба се ограничава до това да посочи, че различна организация на тази система изисква съгласието на договарящите страни и на съответния орган на местна власт. Съвместното използване обаче, както ще бъде изложено по-нататък, няма за резултат да попречи на системата DSD да изпълнява задълженията си от гледна точка на наредбата (вж. точки 161—170). Освен това точки 1.1 и 1.5.1 от четвъртия договор за изменение не се отнасят до единствените опаковки, които имат значение в случая, а до „допълнителни материали, които не са опаковки". Между другото, в решението от 31 януари 2001 г. Verwaltungsgericht Gießen не изследва необходимостта DSD да дава съгласие за съвместното използване на инсталациите за събиране, а само установява, че Lahn-Dill-Kreis (окръг Lahn-Dill) трябва да постигне съгласие с жалбоподателя относно събирането и оползотворяването, които те са организирали и които не представляват система, отговаряща на параграф 6, алинея 3 от наредбата за опаковките.

85 Освен това, що се отнася до твърдяната необходимост да се запази ролята, която има марката „Der Grüne Punkt“ на етапа на събирането на опаковките, уместно е да се отбележи, че видно от преписката, множество инсталации за събиране не носят тази марка (вж. точка 189). Нещо повече, потребителите свързват кофите за боклук не с тази марка, а с вида опаковка (търговска опаковка) и най-вече с вида материал (леки материали, хартия/картон, стъкло и др.), които трябва да бъдат оставени в различни видове инсталации за събиране. Примерът на съвместното събиране на печатни издания (вестници и списания) и на опаковки от хартия и от картон, споменат в обжалваното решение, илюстрира възможността за съвместно използване на инсталациите за събиране, без да е необходимо да се държи сметка за евентуалното поставяне на марката „Der Grüne Punkt“ върху тези инсталации (вж. точка 26).

86 При това положение обстоятелството, че DSD е първата колективна система, която включва инсталациите за събиране в своята система или която използва марката „Der Grüne Punkt“, за да идентифицира системата си, не е достатъчно, за да обоснове правото то да дава съгласие в случай на съвместно използване.

87 При всяко положение, дори да се предположи, че жалбоподателят може да се позове на право да дава съгласие за споразумение за съвместно използване с трети лица на инсталациите за събиране на неговите съдоговорители, което изобщо не е доказано, както се установява от предходните точки, Първоинстанционният съд може само да установи, че в хода на административната процедура жалбоподателят посочва, че се отказва да се ползва от такова право. Действително, като се изключи един специален довод, свързан с възпроизведения ангажимент в съображение 72 на решението, който ще бъде разгледан по-долу (вж. точки 218 и сл.), жалбоподателят не оспорва действителността или законността на различните ангажименти, поети от него в хода на административната процедура, за да отговори на опасенията, изложени от Комисията.

88 Тези ангажименти имат за резултат уточняване на съдържанието на договора за услуги, нотифициран от DSD, с оглед получаването на отрицателно решение или на освобождаване, като указват на Комисията какво поведение смята да

следва DSD в бъдеще. Ето защо Комисията законосъобразно взима предвид ангажиментите в своята преценка, така че DSD получава решението за освобождаване, което иска. При това положение Комисията не е трябвало да взима становище относно съществуването или не на правото на DSD да поставя съвместното използване на инсталациите за събиране в зависимост от съгласието си, като се има предвид, че това предприятие се отказва, със своите ангажименти, да се противопоставя на това съвместно използване.

89 Ето защо Комисията с основание приема обжалваното решение, без да взима предвид твърдяното от DSD право да се противопоставя на съвместното използване поради ангажиментите, поети за тази цел от DSD в отговор на проблемите, установени от Комисията. При това положение Първоинстанционният съд не трябва да изследва законосъобразността на това решение от гледна точка на елемент, от който жалбоподателят се е отказал.

2. *По първата част, изведена от липсата на необходимост от съвместното използване на инсталациите за събиране*

а) Доводи на страните

90 По аналогия с доктрината относно основните инсталации (Решение на Съда от 6 април 1995 г. по дело RTE и ITP/Комисия, известно като „Magill", C-241/91 P и C-242/91 P, Recueil, стр. I-743, точки 53 и 54, Решение от 26 ноември 1998 г. по дело Bronner, C-7/97, Recueil, стр. I-7791, точка 41; Решение на Първоинстанционния съд от 15 септември 1998 г. по дело European Night Services и др./Комисия, T-374/94, T-375/94, T-384/94 и T-388/94, Recueil, стр. II-3141) жалбоподателят изтъква, че съвместното използване, наложено с първото задължение, би трябвало да е необходимо за дейността на съдоговорителите на DSD, което в случая не било така.

91 Що се отнася до колективните системи, жалбоподателят поддържа, че тези системи могат да имат достъп до около 70 % от пазара, без да прибягват до съвместно използване. Действително жалбоподателят сочи, че около 70 % от обработваните от неговата система опаковки (тези, които са от стъкло, по-голямата част от опаковките от хартия и от картон и леките опаковки в южната част на Германия) се събират чрез система за доброволно донасяне, т.е. чрез контейнери, разположени в предвидените за тази цел пространства, или чрез места за обработка и рециклиране на отпадъци. Тези системи са правилото, а не решение „на конкретен проблем", както се сочи в решението (вж. точка 34). Следователно е достатъчно конкурентните колективни системи да инсталират свои собствени контейнери, за да не им се налага да прибягват до съвместното използване. Жалбоподателят сочи също примера на „синята торба", използвана през април 1998 г. от Landbell с оглед да събира някои видове опаковки в Lahn-Dill-Kreis, за да покаже, че система за събиране, различна от системата DSD, може да бъде създадена без затруднения. Освен това от определението на Verwaltungsgerichtshof Kassel (областен административен съд на Kassel, Германия) от 20 август 1999 г. се установява, че конкурентни колективни системи биха могли да бъдат стопанисвани „една до друга", което означава, че те биха могли да използват свои собствени инсталации за събиране.

92 Що се отнася до индивидуалните системи, жалбоподателят припомня, че тези системи по правило не могат да събират опаковките от инсталациите за събиране, разположени в близост до жилищата на потребителите, което обаче фактически е възможно поради съществуването на първото задължение. Тази забрана е определяща за спазването на коефициентите на оползотворяване, определени в наредбата. Като изключение жалбоподателят признава, че индивидуалните системи могат да събират опаковките от жилището на потребителя или в близост до него в изолирани случаи, а именно при малките занаятчийски, търговски и промишлени предприятия и при продажбите по пощата (вж. становището на германските власти, стр. 7). В тези две периферни области обаче, индивидуални системи вече експлоатират инсталации за събиране, които им принадлежат и съвместното използване следователно не е необходимо.

93 На последно място, жалбоподателят поддържа, че решението нарушава член 253 ЕО, като не излага с какво съвместното използване е необходимо за дейността на конкурентите на DSD. Що се отнася до инсталациите за

събиране, решението трябва да съдържа изследвания относно структурата на пазара и относно твърдените ограничения на конкуренцията, за да докаже необходимостта от съвместно използване. В това отношение жалбоподателят отбелязва, че в съображение 160 на обжалваното решение, което се отнася до устройството на територията, до естеството на инфраструктурите за събиране и до трайно установените навици на потребителите във връзка със събирането (вж. точка 41), Комисията не се основава на факти, които могат да бъдат проверени. Освен това заявяването на същото място, че дублирането на инсталациите за събиране би било „в много случаи по-скоро нискорентабилно", не е достатъчно. Що се отнася до инсталациите за сортиране, жалбоподателят отбелязва, че решението не съдържа никакви мотиви, които да позволяват да се обясни необходимостта от тяхното съвместно използване, като се изключи общото посочване, в съображение 182 на обжалваното решение, че такова използване е необходимо, за да се предотврати елиминирането на конкуренцията.

94 Според Комисията позоваването на доктрината за основните инсталации е ирелевантно, като се има предвид, че инсталациите за събиране не принадлежат на DSD и че трети лица трябва да могат да ги използват без негово съгласие. В случая е по-подходящо да се смята, че решението освобождава на основание член 81, параграф 3 ЕО едно ограничаване на конкуренцията, като съчетава това освобождаване със задължение, целящо да гарантира запазването на конкуренцията. В тази насока в съображения 133—139 (вж. точки 33—36) решението сочи причините, поради които достъпът на конкурентите на DSD до инсталациите за събиране е от основно значение. Освен това клаузата за изключителни права, която обвързва DSD с предприятията за събиране, изследвана в съображенията 128, 160 и 162 от обжалваното решение, пречи в значителна степен на появата на конкуренти на пазара (вж. точки 30 и 40). По същество Комисията изтъква, че ако първото задължение не бъде наложено, изключителните права, свързващи жалбоподателя и предприятията за събиране, могат да имат като резултат да попречат на навлизането на конкуренти на DSD на пазара на събирането при потребителите. Ето защо обжалваното решение е достатъчно мотивирано в това отношение.

95 Що се отнася до критиките относно съвместното използване на инсталациите за събиране с колективните системи, Комисията и Landbell подчертават, че това използване е необходимо, за да се даде възможност за съществуване на

ефективна конкуренция. Landbell посочва между другото, че от самото начало системата DSD използва съвместно съществуващите общински инсталации за събиране, за да събира опаковки от хартия и картон, както и стъкло.

96 Що се отнася до критиките относно съвместното използване на инсталациите за събиране с индивидуалните системи, Комисията припомня, че това използване е мислимо само там, където има припокриване между местата за събиране на индивидуалните системи и тези на системата DSD, въз основа на националното право. При това положение Комисията обръща внимание, че първото задължение се прилага за положения, в които индивидуалните системи имат разрешение да събират при потребителите. В такива случаи Комисията сочи, че съвместното използване ще е налице единствено когато местата за събиране могат да поберат само една инсталация. Комисията впрочем подчертава, че индивидуалните системи ще имат нужда от съвместно използване за опаковките, получени от продажбите по пощата само когато оборотът на техните клиенти е толкова нисък, че не би било икономически поносимо да се инсталират контейнери за събиране на „разумно разстояние" от мястото на установяване на тези клиенти.

97 Що се отнася до критиката, свързана с липсата на мотиви относно необходимостта от съвместно използване на инсталациите за сортиране, според Комисията жалбоподателят не отчита обстоятелството, че в случай на съвместно използване на инсталациите за събиране естествено е необходимо опаковките да се сортират съвместно.

б) Съображения на Първоинстанционния съд

98 Под прикритието на позоваване на съдебната практика по делото Magill, която се отнася до фактическо положение, при което за разлика от настоящия случай (вж. точки 87—89) заинтересованото лице може да се позове на безспорно

право да се разпорежда със съответните инсталации, жалбоподателят по същество поддържа, че първото задължение трябва да бъде отменено, доколкото налага съвместно използване на инсталациите за събиране, включително инсталациите за сортиране, без това да е необходимо, за да бъде възможна дейността на колективните системи и на индивидуалните системи, или без това да е достатъчно обосновано от гледна точка на член 253 ЕО.

99 За да се изследват тези доводи, следва първо да се припомни, че в съображение 182 на обжалваното решение Комисията ясно заявява, че причината за съществуването на първото задължение, по силата на което DSD не може да забрани на предприятията за събиране да сключват договори с конкуренти на DSD, позволяващи им да използват техните кофи и други инсталации за събиране и сортиране, е свързана с желанието „да се попречи на елиминирането на конкуренцията на съответните пазари", а именно, от една страна, пазара на събирането на опаковките при потребителите и от друга страна, пазара, който предхожда организацията на обратното приемане и на оползотворяването на опаковките при потребителите (вж. точка 48, съображение 182 на обжалваното решение във връзка с точка 46, съображение 176 на обжалваното решение за определянето на съответните пазари).

100 Освен това що се отнася до термина „конкуренти на DSD", съдържащ се в първото задължение, уместно е да се направи разграничение между положението на колективните системи, които са безспорни конкуренти на DSD на двата посочени по-горе пазара, и това на индивидуалните системи, които участват само в периферията на тези пазари, като се има предвид, че те по принцип трябва да събират опаковките в мястото на продажба или в близост до него, а не при потребителите (вж. точки 5 и 6).

i) Относно необходимостта от съвместното използване за конкурентните колективни системи

101 По същество според обжалваното решение различните видове инсталации, използвани от системата DSD на цялата територия на Германия, представляват

пречка, предизвикваща забавяне, като достъпът до тях е необходим, за да могат другите колективни системи да имат възможност да конкурират DSD на пазара на събирането на опаковки при потребителите и в резултат на това да бъдат активни на пазара, който предхожда организацията на обратното приемане и на оползотворяването на опаковките при потребителите.

102 За тази цел инсталациите, посочени в първото задължение, са по-точно определени като „кофи и други инсталации за събиране и сортиране на опаковките“ на предприятията за събиране, сключили договор за услуги с DSD. Тези инсталации са посочени в решението и под името „инфраструктури за събиране“ (съображения 162, 164, 171 и 176 на обжалваното решение) или под общото заглавие „инсталации за събиране“ (съображения 164 и 182 от обжалваното решение). Според решението става въпрос за контейнери, разположени в близост до жилищата на потребителите, на място, предвидено за тази цел, както и за инфраструктурата, необходима за събирането на пластмасовите торби или изпразване на кофите, разпределени на потребителите от предприятието за събиране (съображение 32 на обжалваното решение).

103 Освен това, доколкото сортирането на материалите е от сферата на дейност на предприятията за събиране, понятието за инсталации за събиране включва също специализирания център, в който обикновено се прави това сортиране. Това обяснение, изложено в съображение 32 на решението, позволява да се разбере по каква причина съвместното използване на инсталациите за събиране се отнася и до инсталациите за сортиране. Действително фазата на събирането е само първият етап от процеса на оползотворяване на опаковките, чиято логическа последица и задължително допълнение е фазата на сортирането. При това положение от момента, в който предприятията за събиране могат да извършват събиране на опаковките, спадащи към системата DSD, и на тези, спадащи към други колективни системи, тези предприятия могат да осъществяват и сортирането на количествата, събрани за сметка на тези различни системи. Посочените данни са добре известни на жалбоподателя, като се има предвид, че договорът за услуги предвижда както събирането, така и сортирането на опаковките. Впрочем поради това

Комисията смята, че пазарът на събирането на опаковки при потребителите включва едновременно събирането и сортирането на тези опаковки — две различни дейности, изискващи различни инфраструктури, но който представлява единен пазар поради общото търсене на тези услуги от DSD (съображение 87 на обжалваното решение).

104 Следователно не би могло да се твърди, че обжалваното решение не е достатъчно мотивирано, що се отнася до включването на инсталациите за сортиране в общото понятие за инсталации за събиране, и оплакването във връзка с този въпрос, направено от жалбоподателя, трябва да бъде отхвърлено.

105 С оглед да обоснове необходимостта да се предвиди съвместно използване на инсталациите за събиране, за да се даде възможност на конкурентните на DSD колективни системи да получат достъп и да се задържат на пазарите на събирането и на организацията на събирането и на оползотворяването при потребителите, решението изследва ролята на предприятията за събиране в рамките на една колективна система и присъщите белези на инсталациите за събиране.

106 Що се отнася до предприятията за събиране, решението отбелязва с основание, че за една колективна система е икономически рентабилно да възложи една цяла договорна територия само на едно предприятие за събиране, тъй като услугите за събиране при потребителите се отличават със значителни последици за мрежата и последици по отношение на мащаба и на обхвата (съображение 160 на обжалваното решение). Така обстоятелството, че DSD договаря само с едно предприятие за събиране за една определена територия, улеснява получаването на разрешенията и необходимите данни, за да бъде спазена приложимата правна уредба, и дава възможност за събиране на опаковките на цялата съответна територия, без да е необходимо да се използват няколко дружества.

107 Също с основание решението отбелязва, че е много малко вероятно, по съображения, свързани с мястото и логистиката, друга колективна система да

се обърне към предприятия за събиране, които не участват в системата DSD, представляваща 80 % от търсенето на пазара на събирането при потребителите (съображение 128 на обжалваното решение). Всъщност обстоятелството, че 80 % от опаковките, които могат да бъдат събрани при потребителите, са вече предмет на мрежа от предприятия за събиране, одобрена от органите на местно самоуправление, прави много по-трудно въвеждането на успоредна мрежа. Поради това Комисията смята, че удвояването на мрежата, създадена от предприятията за събиране, участващи в системата DSD, изглежда малко вероятно.

108 Що се отнася до инсталациите за събиране като такива, решението с основание посочва, че поради причини, свързани основно с устройството на територията, с естеството на инфраструктурите за събиране, както и с трайно установените навици на потребителите във връзка със събирането, в много случаи изглежда по-скоро нискорентабилно да има няколко инсталации за събиране, предназначени за потребителите (съображение 160 на обжалваното решение). Това е разбираемо, доколкото удвояването на инсталациите не е нито в интерес на публичните власти, които издават необходимите одобрения и разрешения, нито в интерес на потребителите, чието сътрудничество е необходимо за успеха на колективните системи, тъй като те са тези, които поставят опаковките в торбата за събиране, в кофата, която трябва да бъде изпразнена или в съответния контейнер.

109 От тази гледна точка, да се иска от потребителите да пълнят две или повече торби за опаковки не според материала, а според използваната колективна система или да се иска от тях да съхраняват в жилището си две или повече различни кофи за изпразване според използваната система, би било непродуктивно, даже несъвместимо с начина, по който се организира конкуренцията, когато производителят или разпространителят на опаковки реши да се обърне към няколко колективни системи, за да осигури обратното приемане и оползотворяване (вж. Решение на Първоинстанционния съд от 24 май 2007 г. по дело DSD/Комисия, Т-151/01, все още непубликувано в Сборника, точки 129—139, където Съдът излага съдържанието на дадените в съдебното заседание обяснения за условията на функциониране на системи,

които съчетават няколко колективни системи, за да гарантират събирането и оползотворяването на опаковките). Именно в този смисъл трябва да се разбира изразът „трайно установени навици на потребителите във връзка със събирането“ (съображения 93 и 160 на обжалваното решение), които имат желание да допринасят за подобряване на околната среда, но по начин, който им създава възможно най-малко неудобства.

110 Освен това умножаването на системите за събиране на торбите или за изпразване на кофи, както и умножаването на контейнерите или на местата, предвидени за да може потребителят да остави опаковките в близост до жилището си, не е икономически рационално, като се има предвид в каква степен са ограничени свободните места (съображение 93 от обжалваното решение) и че един и същи контейнер може да служи на две или повече колективни системи, както се практикува в момента по отношение, от една страна, на опаковките от хартия и от картон, които се събират от системата DSD, и от друга страна, на печатните издания (вестници и списания), които се събират от общините (съображение 32 на обжалваното решение). Следователно Комисията действително е могла да вземе предвид устройството на територията и естеството на инсталациите за събиране, за да оцени при какви условия е възможно да се разреши на колективни системи да имат достъп до потребителите.

111 DSD познава отлично тези социологически и икономически съображения, от които се възползва при създаването на системата си. Действително от самото начало DSD решава да използва съществуващите общински инсталации, за да събира опаковките от хартия и от картон, както и тези от стъкло. Тези съществуващи от по-рано инсталации дават възможност за бързото и ефективно създаване на системата DSD, за да достигне лесно до потребителите, които вече имат навика да използват предвидените места, за да оставят тези видове опаковки.

112 От изложеното по-горе следва, че обжалваното решение излага достатъчно от правна гледна точка основания, поради които инсталациите на предприятията за събиране, сключили договор за услуги с DSD, представляват за конкурентните на DSD колективни системи, на първо място сред които е Landbell, пречка, която предизвиква забавяне.

113 При това положение, да се позволи на DSD да пречи на предприятията за събиране да сключват договори с конкурентите на DSD и да ги изпълняват, би означавало реално да бъдат лишени тези конкуренти от действителна възможност да навлязат и да се задържат на пазара на събирането при потребителите, и Комисията с основание може да направи извода, че съвместното използване е необходимо, за да се избегне елиминиране на конкуренцията на този пазар.

114 Този извод не е оспорен в доводите, изложени от жалбоподателя срещу необходимостта от съвместното използване за колективните системи.

115 Така обстоятелството, че 70 % от теглото на събраните от жалбоподателя опаковки са събрани чрез система за доброволно оставяне в контейнери или на място за обработка и рециклиране на отпадъци, а не чрез система за събиране на торбите или изпразване на кофите, не поставя под съмнение посочената по-горе обосновка, според която както инсталациите за събиране, използвани от системата за доброволно донасяне, така и инфраструктурите за събиране, използвани от системата за събиране, представляват пречка, предизвикваща забавяне, до която конкурентните на DSD колективни системи трябва да могат да имат достъп, за да проникнат на пазара на събирането при потребителите.

116 Освен това примерът със „синята торба“, въведена от Landbell в Lahn-Dill-Kreis, посочен от жалбоподателя като пример за възможността да се създаде независима система за събиране, не може да пропусне факта, че този пример не се отнася до провинция, а само до един окръг, което е пречка за каквото и да е одобряване като колективна система, че в случая става въпрос за пилотен проект, изпълнен с помощта на местните власти, както и че DSD е завело дело в съда срещу тази система. Освен това трябва да се отбележи, че след взимане на решението Landbell е могло реално да навлезе на пазара на събирането при потребителите като колективна система за провинция Hessen, където Landbell използва със съгласието на съответните предприятия и на заинтересованите местни власти същите инсталации за събиране като тези, използвани от системата DSD.

117 И накрая, цитирането на част от определението на Verwaltungsgerichtshof Kassel от 20 август 1999 г., в което той предвижда създаването на колективни системи „една до друга“, не допуска извода, че конкурентните колективни системи трябва да използват отделни инсталации за събиране.

118 От изложеното по-горе следва, че в обжалваното решение с достатъчно доказателства, от гледна точка на задълженията на Комисията по член 81 ЕО и задълженията за излагане на мотиви, се установяват причините, поради които съвместното използване на инсталациите за събиране, включително на инсталациите за сортиране, от сключилите договор с DSD предприятия е необходимо, за да се даде възможност на конкурентните колективни системи да проникнат на пазара на събирането при потребителите и в резултат на това да бъдат активни на пазара, който предхожда организацията на обратното приемане и на оползотворяването на опаковките при потребителите.

119 Ето защо доводите на жалбоподателя, изведени от неправилните или недостатъчни мотиви на обжалваното решение относно необходимостта от осигуряване на съвместното използване, за да се запази конкуренцията между колективните системи, трябва да се отхвърлят.

ii) Относно твърдяната необходимост от съвместното използване за индивидуалните системи

120 Трябва да се отбележи, че тъй като DSD е одобрено като колективна система, във всички германски провинции е ясно, че понятието „конкуренти на DSD“, до което се отнася първото задължение, има предвид на първо място всички конкурентни колективни системи, т.е. всички системи, одобрени от германските власти, за да приемат обратно и да оползотворяват опаковките при

потребителите. Поставя се обаче въпросът дали това понятие включва и индивидуалните системи. В тази насока жалбоподателят поддържа, че съвместното използване не е необходимо за индивидуалните системи, докато Комисията изтъква в писменото си становище, че първото задължение се прилага по отношение на индивидуалните системи, когато имат разрешение да събират при потребителите.

121 Според Първоинстанционния съд първото задължение трябва да се тълкува в смисъл, че понятието „конкуренти на DSD“ не се отнася до индивидуалните системи, а само до колективните системи по посочените по-долу съображения.

122 Уместно е на първо място да се подчертае за безспорно, че индивидуалните системи трябва по принцип да събират опаковките на мястото за продажба или в близост до него, а не при потребителите. Такова тълкуване се основава на буквата на наредбата за опаковките (вж. точки 5 и 6). То се основава и на становището на германските власти, представено на Комисията по време на административната процедура, от което следва, че „определените [в] наредбата коефициенти на обратно приемане могат да бъдат достигнати само чрез обратното приемане на опаковките в местата за продажба или в непосредствена близост [до тях], а евентуално събиране, организирано в близост до жилищата, не би могло да се включи в тези коефициенти“ (становище на германските власти, стр. 3—6; съображение 15 на обжалваното решение). В този контекст не може да се твърди, че индивидуалните системи и колективните системи са в пряка конкуренция, що се отнася до събирането при потребителите.

123 Важно е след това да се отбележи, че страните повече не оспорват, че като изключение от посочения по-горе принцип индивидуалните системи могат да участват в периферията на пазара на събирането на опаковките при потребителите, а в резултат на това и на пазара, който предхожда организацията на обратното приемане и на оползотворяването на опаковките при потребителите. Така, при определянето на понятието за пазар на събирането Комисията отбелязва, че ако трябва да се наложи схващането, изложено от германските власти (вж. точка 122), „индивидуалните системи би

трябвало да участват като търсещи на този пазар само в неговата периферия, по-специално в сектора на местата за събиране, които могат да бъдат приравнени на частните домакинства или този на доставката на частните потребители“ (съображение 87 на обжалваното решение във връзка със съображение 15 на това решение; вж. също съображение 159 на обжалваното решение). Комисията отбелязва също в отговор на DSD, което изтъква, че събирането при потребителите не е възможно в рамките на индивидуалните системи, че „е безспорно, че опаковките на стоките, доставяни на частните потребители (продажба по пощата, доставка от дребни търговци), трябва също да бъдат поети от индивидуални системи в близост до мястото на живеене на частния потребител“ (съображение 167 на обжалваното решение).

124 Освен това в писмените си становища страните признават, че възможностите за участие на една индивидуална система на пазара на събирането при потребителите са ограничени до две хипотези на припокриване, определени в наредбата за опаковките. Първата от тези хипотези се отнася до дружествата за продажба по пощата, които използват индивидуална система. Наистина, според параграф 6, алинея 1, шесто изречение от наредбата за опаковките в случай на продажба по пощата „е уместно обратното приемане да се осигури чрез възможности за връщане от разстояние, приемливо за крайния потребител“. Това означава, че понятието за обратно приемане в мястото на продажба, което характеризира по принцип индивидуалната система, трябва тук да може да се осъществи в близост до потребителя. Втората хипотеза има предвид случая, когато в наредбата получателят на опаковката е приравнен на потребител. Така, от параграф 3, алинея 10, второ изречение от наредбата следва, че „кафенетата, хотелите, столовете, административните служби, казармите, болниците, учебните заведения, благотворителните организации, свободните професии, както и селскостопанските предприятия и занаятчийските предприятия, с изключение на печатниците и другите предприятия за преработка на хартия, чиито отпадъци могат да бъдат отстранени с обичаен за домакинствата ритъм чрез традиционното събиране на хартия, картон, картонени изделия и други леки опаковки и контейнер от максимум 1 100 литра по групи материали“, се смятат за потребители.

125 Накрая трябва да се отбележи, че за разлика от конкурентните на DSD колективни системи, за които решението излага причините, поради които предприятията за събиране, съдоговорители на DSD, и техните инсталации за

събиране представляват пречка, която предизвиква забавяне, Комисията не обяснява защо е необходимо индивидуалните системи да имат достъп до тези предприятия и техните инсталации за запазването на конкуренцията на съответните пазари.

126 Обратно, в анализа си на положението, свързано със запазването на конкуренцията (вж. точка 40), Комисията посочва, че „предприятията за събиране, които не са част от системата DSD, могат винаги да направят оферти в областта на индивидуалните системи за събиране, като уточнява, че „те при всяко положение са възможни в периферията на пазара [на събирането при потребителите] за някои съчетания от опаковки и на места за събиране“ (съображение 159 на обжалваното решение с препращане към съображение 87 на това решение). Това обяснение позволява да се смята, че Комисията не е била загрижена или във всеки случай вече не е била загрижена, с оглед на поетите от DSD ангажименти (съображение 163 на обжалваното решение), за възможността за индивидуалните системи да намерят предприятие за събиране, което да приема обратно и да оползотворява опаковките при потребителите в случаите на припокриване, предвидени в наредбата.

127 Този анализ се потвърждава от обстоятелството, че според Комисията в рамките на преценката на значението на клаузата за изключителни права на предприятията за събиране от гледна точка на конкуренцията (вж. точка 30) „единственият случай, в който изглежда възможно да се прибегне до други предприятия за събиране (и следователно да се инсталират допълнителни контейнери за събиране), се отнася до някои места за събиране, които могат да се приравнят на домакинства, болници или столове например, при условие че се спазват някои условия във връзка с логистиката и с опаковките“ (съображение 128 на обжалваното решение). Това означава, че в тези случаи изглежда възможно да се постигне две системи едновременно да съществуват съвместно.

128 Действително за разлика от колективните системи, които трябва да отговарят на строги условия във връзка с териториалното покритие, индивидуалните системи могат да се ограничат да приемат обратно опаковките там, където те се търгуват. Така, ако изглежда трудно по причините, изложени по-горе (вж.

точки 105—113), да се дублират всички инсталации, необходими за една колективна система, за една индивидуална система е по-лесно да се разположи втора инсталация на едно или друго място, за да може да събира опаковките, които спадат към нейната система.

129 Ето защо поради липса на обяснения, които да позволяват да се разбере с какво съвместното използване би могло да е необходимо за индивидуалните системи, за да „попречи на всяко елиминиране на конкуренцията на съответните пазари", от изложеното по-горе следва, че понятието „конкурент на DSD", използвано в първото задължение, трябва да се тълкува в смисъл, че то не се отнася до индивидуалните системи, а само до конкурентните на DSD колективни системи.

130 Това тълкуване на понятието „конкуренти на DSD" впрочем се потвърждава в една част от решението, където изрично се сочи, че съвместното използване на инсталациите за събиране от „конкурентни системи" не се отнася до индивидуалните системи. Действително, за да отхвърли довод, изложен от DSD срещу съвместното използване на контейнерите от конкурентни системи, Комисията отбелязва, че този довод се отнася „единствено до въпроса дали индивидуалните системи могат да събират или купуват опаковки, оставени в близост до жилищата на потребителите, и следователно не се отнася до проблема за съвместното използване на контейнерите с конкурентни системи" (вж. бележка под линия 16 под съображение 169 на обжалваното решение). Този цитат, който противопоставя индивидуалните системи и конкурентните системи, ясно изключва индивидуалните системи от съвместното използване на инсталациите за събиране, което следователно е ограничено до конкурентните системи, а именно конкурентните на DSD колективни системи.

131 При това положение няма основание да се отговаря на доводите на жалбоподателя относно незаконосъобразността на обжалваното решение, изразяваща се в това, че първото задължение се отнася до индивидуалните системи.

132 Освен това Първоинстанционният съд не може да вземе предвид някои доводи, изтъкнати от Комисията във фазата на дупликата, според които съвместното използване би могло да е необходимо в случай на нисък оборот, когато става въпрос за индивидуалните системи, свързани с опаковки, доставяни при продажба по пощата, и в случаите, когато може да бъде инсталирана една-единствена инсталация за събиране, например в болница, когато става въпрос за места за събиране, приравнени на потребители. Действително тези доводи не се съдържат в обжалваното решение (случаят на оборота) или му противоречат (случаят на болницата) и доводите, представени от Комисията в съдебното производство, не могат да поправят последиците от непълнотата на мотивите на обжалваното решение по този въпрос (вж. в този смисъл Решение на Съда от 24 октомври 1996 г. по дело Германия и др./Комисия, C-329/93, C-62/95 и C-63/95, Recueil, стр. I-5151, точки 47 и 48 и Решение на Първоинстанционния съд от 18 януари 2005 г. по дело Confédération nationale du Crédit mutual/Комисия T-93/02, Recueil, стр. II-143, точка 126).

3. *По втората част, изведена от невъзможността да се налага задължение, за да се предотврати евентуално нарушаване на член 81, параграф 1 ЕО и на член 82 ЕО*

а) Доводи на страните

133 В отговор на доводите, представени в защитата (вж. точка 94), жалбоподателят изтъква, че евентуалното нарушаване на член 81, параграф 1 ЕО или на член 82 ЕО, споменато от Комисията, е чисто спекулативно и не може да обоснове първото задължение, което при всички положения може да има за предмет само да предотврати елиминирането на конкуренцията на пазара, на който е било констатирано ограничаване на конкуренцията, а именно на пазара на събирането при потребителите.

134 Жалбоподателят припомня, на първо място, че единственото ограничаване на конкуренцията по смисъла на член 81, параграф 1 ЕО, установено в решението, се съдържа в клаузата за изключителни права, договорена от DSD в полза на предприятията за събиране (вж. точки 28—32). Това ограничаване се отнася до пазара на събирането при потребителите и пречи на другите предприятия за събиране да предлагат услугите си на DSD, което има като резултат съществено ограничаване на конкуренцията между предприятията за събиране на договорната територия (съображения 123, 124 и 140 на обжалваното решение). Това ограничаване обаче е освободено от Комисията въз основа на член 81, параграф 3 ЕО (вж. точки 37—41), доколкото именно то не е от естество да премахне конкуренцията на пазара на събирането при потребителите (съображения 158 и 178 на обжалваното решение). При това положение жалбоподателят поддържа, че първото задължение, чиято обявена цел е да позволи достъпа на конкурентите до пазара, който предхожда организацията на събирането при потребителите (съображения 162 и 177 на обжалваното решение), няма връзка с ограничаването на конкуренцията, посочено по-горе, което се отнася не до конкурентите на DSD на пазара на организацията, а до конкурентите на предприятията за събиране, съдоговорители на DSD. Следователно първото задължение не е от естество да засили конкуренцията на пазара на събирането при потребителите.

135 На второ място жалбоподателят твърди, че Комисията не може да налага задължение, за да попречи на твърдяна опасност от ограничаване на конкуренцията или от злоупотреба на производен пазар, след като на пазара на организацията при потребителя нито е установено ограничаване на конкуренцията по смисъла на член 81, параграф 1 ЕО, нито е a fortiori освободено от гледна точка на член 81, параграф 3 ЕО. По този въпрос жалбоподателят припомня, че в решението Комисията ясно изтъква, че договорът за услуги не съдържа изключителни права в полза на DSD във връзка с достъпа до инсталациите за събиране на неговите съдоговорители (вж. точка 36). Комисията отбелязала също, че не съществува никакво ограничаване на конкуренцията по отношение на пазара на организацията (съображение 86 на обжалваното решение). Според жалбоподателя освен това никакво доказателство не позволява да се направи изводът, че има опасност той да договори такъв ангажимент за предоставяне на изключителни права със съдоговорителите си или да наложи едностранно тези изключителни права. При тези условия жалбоподателят изтъква, че пазарът, който трябва да бъде взет предвид за прилагането на член 81, параграф 3 ЕО, трябва да бъде еднакъв

с този, изследван от гледна точка на член 81, параграф 1 ЕО. Нещо повече, също както предметът на изследването по член 81, параграф 3 ЕО, възможността да се наложи задължение въз основа на член 8, параграф 1 от Регламент № 17 също е ограничена от ограничаването на конкуренцията, установено въз основа на член 81, параграф 1 ЕО. Член 8 от Регламент № 17 следователно не би могъл да служи като правно основание за налагане на задължение с оглед разрешаването на твърдян проблем за конкуренцията.

136 На трето място жалбоподателят смята, че дори Комисията да може да наложи задължение в решение за освобождаване, за да предотврати фиктивно ограничаване на конкуренцията на един производен пазар, тя не може да го направи под формата на задължение, което е напълно самостоятелна мярка (член 15, параграф 2, буква б) от Регламент № 17), а трябва да го направи под формата на условие, с което това споразумение може да бъде „освободено“ (Решение на Първоинстанционния съд от 22 октомври 1996 г. по дело SNCF и British Railways/Комисия, Т-79/95 и Т-80/95, Recueil, стр. II-1491, точка 63 и сл.). Това се потвърждава от практиката в решенията на Комисията (посочена в репликата, бележки под линия 20 и 21), която почти винаги съчетава решенията си за освобождаване с условия, а не със задължения, ако и доколкото тя смята определено специално поведение за необходимо, за да бъде предотвратено елиминирането на конкуренцията по смисъла на член 81, параграф 3 ЕО.

137 Комисията като начало изтъква, че посочените по-горе доводи са недопустими, тъй като става въпрос за ново правно основание, представено със закъснение, по смисъла на член 48, параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд. Комисията освен това припомня, че целта на първото задължение е да се осигури изпълнението на ангажиментите, поети от DSD, за да се разрешат някои проблеми, установени в хода на административната процедура, и някои неясноти, свързани с тези ангажименти. Ето защо това, което има значение, е да се разбере дали поведението, което DSD е отказало да възприеме, е могло да бъде разгледано от гледна точка на член 81, параграф 1 ЕО. В решението обаче Комисията излага загрижеността си в това отношение не само относно клаузата за изключителни права на предприятията за събиране, но и относно достъпа на конкурентите до инсталациите на предприятията за събиране, съдоговорители на DSD. Комисията освен това подчертава, че нейната преценка от гледна точка на член 81 ЕО не трябва да се

ограничава само до пазара на събиране при потребителите, който при всяко положение има две страни — тази на предлагането на услуги от предприятията за събиране и тази на търсенето на услуги от DSD и другите колективни системи — но може също да се отнася и до евентуалните последици на договора за услуги за пазара, който предхожда организацията.

б) Съображения на Първоинстанционния съд

i) По допустимостта

138 В отговор на искането на Комисията изложените по-горе доводи на DSD да бъдат обявени за недопустими, тъй като те представляват ново правно основание, представено със закъснение, по смисъла на член 48 параграф 2 от Процедурния правилник, уместно е да се отбележи, че макар тази разпоредба действително да забранява представянето на нови правни основания в хода на производството, правно основание, представляващо допълване на изложено по-рано в жалбата правно основание, изрично или мълчаливо, което има тясна връзка с това правно основание, трябва да се обяви за допустимо. Аналогично разрешение се налага за оплакване, посочено в подкрепа на правно основание (вж. по-специално Решение на Първоинстанционния съд от 21 март 2002 г. по дело Joynson/Комисия, T-231/99, Recueil, стр. II-2085, точка 156).

139 В случая обаче доводите, изложени от DSD в репликата, са само продължение на доводите, представени в жалбата в подкрепа на незаконосъобразността на първото задължение от гледна точка на член 81 ЕО. Тези доводи всъщност само отговарят на доводите, представени от Комисията в защитата, за да се съсредоточи предметът на спора върху извода, че обжалваното решение освобождава едно ограничаване на конкуренцията въз основа на член 81, параграф 3 ЕО, като съчетава това освобождаване със задължение, основано на необходимостта от защита на конкуренцията. Следва специално да се подчертае, че твърдението на жалбоподателя, че първото задължение

нарушава член 8 от Регламент № 17, представено за първи път във фазата на репликата, е тясно свързано с това за нарушаване на член 81, параграф 3 ЕО, представено в първото правно основание, като се има предвид, че с това правно основание се оспорва законосъобразността на първото задължение от гледна точка на приложимото право и че именно член 8 от Регламент № 17 позволява на Комисията да съчетае със задължение решението за освобождаване въз основа на член 81, параграф 3 ЕО.

140 При всяко положение Комисията е имала възможност, в дупликата и по време на съдебното заседание, да представи становището си относно това, което тя смята за ново правно основание.

141 От изложеното по-горе следва, че искането на Комисията да се обявят за недопустими представените от жалбоподателя доводи относно възможността да се наложи задължение, за да се предотврати евентуална опасност от нарушаване на член 81, параграф 1 ЕО и на член 82 ЕО, трябва да се отхвърли.

ii) По съществото на спора

142 Следователно е уместно да се изследват посочените от жалбоподателя доводи във връзка с твърдението, че в случая Комисията не може да съчетава решението за освобождаване, прието въз основа на член 81, параграф 3 ЕО, със задължение, наложено въз основа на член 8 от Регламент № 17.

143 Според член 81, параграф 3 ЕО разпоредбите на член 81, параграф 1 ЕО могат да бъдат обявени за неприложими по отношение на всяко споразумение между предприятия, което допринася за подобряване на производството или разпространението на стоки или за развитието на техническия или иконо-

мическия прогрес (първо условие), като при това предоставя на потребителите справедлив дял от получените от него ползи (второ условие), без да налага на участващите предприятия ограничения, които не са абсолютно необходими за постигането на тези цели (трето условие) и без да дава възможност на предприятия да елиминират конкуренцията по отношение на съществена част от съответните стоки (четвърто условие).

144 Освен това член 8, параграф 1 от Регламент № 17 позволява на Комисията да съчетае решение за освобождаване на основание член 81 параграф 3 ЕО с условия и със задължения.

145 В този контекст на първо място следва да се подчертае, че представянето на обжалваното решение, направено от жалбоподателя, е неправилно. Действително, на всички етапи на преценката на Комисията, от гледна точка на член 81 ЕО, обжалваното решение не се ограничава до изследване единствено на последиците за конкуренцията на клаузата за предоставяне на изключителни права на предприятията за събиране, а разглежда и въпроса за достъпа до инсталациите на предприятията за събиране.

146 Това е вярно както за преценката относно член 81, параграф 1 ЕО (съображения 28—32 и съображения 33—36 на обжалваното решение), така и за преценката относно член 81, параграф 3 ЕО (вж. съображения 37—39, що се отнася до трите първи условия за прилагането на тази разпоредба от Договора, където анализът се съсредоточава върху предприятията за събиране, и съображения 40 и 41, където свързаното със запазването на конкуренцията условие е изследвано от гледна точка на предприятията за събиране, но също и преди всичко от гледна точка на конкурентните на DSD колективни системи).

147 Едва в обясненията, дадени от Комисията за обосноваване на задълженията, с които е съпроводено решението за освобождаване въз основа на член 8 от Регламент № 17, решението просто споменава необходимостта да се осигури

достъп на конкурентите на DSD до инсталациите на предприятията за събиране, сключили договор за услуги с DSD, и то за да се отграничи от резервите, направени от жалбоподателя по повод един от ангажиментите, възпроизведени в съображение 71, и да се избегне елиминирането на конкуренцията на пазара на събирането при потребителя и на пазара, който предхожда организацията на събирането при потребителя (вж. точки 42 и 45).

148 Освен това в доводите си жалбоподателят разграничава изкуствено пазара на събирането при потребителя, който той желае да ограничи само до предприятията за събиране, чиито услуги DSD използва, и до предприятията за събиране, които не са сключили договор за услуги с DSD, от пазара на организацията на обратното приемане и на оползотворяването при потребителите, който интересува DSD и неговите конкуренти. Всъщност така както е изложено в решението (вж. точка 41), това, което има значение, е свързано поскоро с въпроса дали конкурентните на DSD колективни системи трябва или не да имат достъп до инсталациите за събиране на съдоговорителите на DSD, за да могат да навлязат на пазара на събирането на опаковки при потребителите и в резултат на това да бъдат активни на пазара, който предхожда организацията на обратното приемане и на оползотворяването на опаковките при потребителите.

149 Ето защо не може да се твърди, че решението за освобождаване се отнася само до ограничаването на конкуренцията, установено при преценката, свързана с член 81, параграф 1 ЕО, а именно до клаузата за предоставяне на изключителни права на предприятията за събиране. Това решение всъщност се отнася до целия договор за услуги, нотифициран от DSD и уточнен от различните ангажименти, поети от това предприятие, за да изяснят условията на прилагането му.

150 Следователно е важно да се вземе предвид фактът, че Комисията приема да освободи договора за услуги именно защото DSD я уверява, че нито една разпоредба на този договор не може да обвърже предприятията за събиране с DSD, както и че то няма да предявява искове за прекратяване срещу трети лица в случай на съвместно използване. Тези уверения са определящи, тъй

като позволяват на Комисията да установи, че условието за освобождаване, свързано със запазването на конкуренцията, в случая е изпълнено. В това отношение следва да се отбележи, че Комисията ясно посочва по време на административната процедура, че при липса на такива уверения тя няма намерение да разрешава или да освобождава договора за услуги, а има намерение или да смята, че съществуването на евентуална пречка за достъпа на конкурентите на DSD до инсталациите за събиране на съдоговорителите на DSD само по себе си представлява ограничаване на конкуренцията (вж. точка 33), или да си зададе въпроса дали поведението на DSD, насочено към забраняване на достъпа на неговите конкуренти до тези инсталации, не може да бъда разглеждано от гледна точка на член 82 ЕО (вж. точка 35).

151 Следователно щом като Комисията взима решението за освобождаване, като се основава както на преценката си на клаузата за предоставяне на изключителни права на предприятията за събиране, така и с оглед на необходимостта да се запази конкуренцията, така че конкурентните на DSD колективни системи да имат възможността да получат достъп до инсталациите за събиране на съдоговорителите на DSD (вж. точки 118 и 128), Комисията не е нарушила член 81, параграф 3 ЕО и член 8 от Регламент № 17, приемайки първото задължение.

152 Накрая, жалбоподателят поддържа, че дори Комисията да е могла да наложи задължение на DSD в обжалваното решение, тя е могла да го направи само под формата на условие, а не на задължение поради това, че правните последици, свързани с едно задължение, са по-съществени от тези, свързани с едно условие. Всъщност въз основа на член 8, параграф 3, буква б) от Регламент № 17 Комисията е могла да отмени, да измени решението си или да забрани определени действия на заинтересованите лица, ако те нарушат задължение, с което е свързано решението, а въз основа на член 15, параграф 2, буква б) от същия регламент Комисията е могла да наложи глоба, ако жалбоподателят наруши някое задължение.

153 Важно е обаче да се подчертае, че според член 8, параграф 1 от Регламент № 17 решенията за освобождаване могат да бъдат съчетани с условия и задължения, без да се уточнява при какви условия Комисията трябва да избере едната или

другата от тези възможности. Нещо повече, тъй като член 81, параграф 3 въвежда в полза на предприятията изключение от общата забрана, прогласена в член 81, параграф 1 ЕО, Комисията трябва да се ползва, когато става въпрос за условията, с които тя свързва определено освобождаване, с широка оперативна самостоятелност, като в същото време е длъжна да спазва пределите, които член 81 ЕО очертава за нейните правомощия (Решение на Съда от 23 октомври 1974 г. по дело Transocean Marine Paint/Комисия, 17/74, Recueil, стр. 1063, точка 16).

154 Фактът, че по други преписки Комисията предпочита да наложи условия вместо задължения, сам по себе си не е достатъчен, за да се постави отново под въпрос възможността за съчетаване на решението за освобождаване със задължения вместо с условия, която дава Регламент № 17.

155 От изложеното по-горе следва, че Комисията не е нарушила член 81, параграф 3 ЕО и член 8 от Регламент № 17, като в случая е съчетала решението за освобождаване със задължение, свързано с необходимостта да се гарантира съвместното използване от конкурентни на DSD колективни системи на инсталациите за събиране на предприятията, използвани от системата DSD.

4. *По третата част, изведена от нарушаване на принципа на пропорционалност*

156 Дори да се предположи, че съвместното използване на инсталациите за събиране е необходимо, за да е възможно запазването на конкуренцията, жалбоподателят все пак изтъква, че това не прави първото задължение по-малко несъразмерно, тъй като, първо, то нарушава наредбата за опаковките, второ, води до нарушаване на конкуренцията във вреда на DSD, трето, засяга в прекомерна степен марката „Der Grüne Punkt“ и четвърто, то засяга основното право на DSD на достъп до правосъдие.

а) Относно твърдяното нарушаване на наредбата за опаковките

Доводи на страните

157 Жалбоподателят поддържа, че първото задължение е несъразмерно, тъй като съвместното използване на инсталациите за събиране на DSD е несъвместимо с принципа на отговорността за изделието, прогласен в наредбата за опаковките. Този принцип задължава производителите и разпространителите на опаковки да достигнат коефициентите на оползотворяване „по отношение на опаковките, които те са пуснали на пазара“ (точка 1, алинея 1, първо изречение от приложение I към параграф 6 от наредбата). Освен това в случай на участие в колективна система отговорността на производителя или на разпространителя за тези опаковки ще бъде прехвърлена на оператора на тази система, който трябва да „предостави за оползотворяване опаковките, които са му донесени“ (параграф 6, алинея 3, второ изречение от наредбата), и да достигне коефициентите на оползотворяване „за опаковките, за които производителите и разпространителите участват в [неговата] система“ (точка 1, алинея 1, второ изречение от приложение I към параграф 6 от наредбата). Поради този подход, който се основава на конкретната опаковка, е незаконно да се изкупуват опаковки от други системи, за да бъдат достигнати коефициентите на оползотворяване, предвидени в наредбата. При тези условия жалбоподателят поддържа, че конкурентните на неговата системи трябва по принцип да изпълняват задълженията си за обратно приемане и за оползотворяване с техни собствени инсталации за събиране, наречени „инсталации за събиране на системата“ (вж. точка 3, алинея 3, седмо тире от приложение I към наредбата).

158 Така, в случай на съвместно използване на инсталациите за събиране от две конкурентни системи разпределянето на едната или на другата от тези системи на определена опаковка по правило не е възможно. В тази насока жалбоподателят отбелязва, че разделянето на „събраните обеми в зависимост от техния произход, чрез разпределянето им по квоти“, споменато в обжалваното решение (съображение 170 на обжалваното решение), изисква скъпи и сложни изследвания при сортирането. Освен това примерът с

хартията и картона, използван от Комисията, е довел до несправедливи резултати, доколкото частта от събрания обем, формирана от опаковките, разпределени на DSD, и определена от изследванията при сортирането, първоначално е била 25 %, при положение че частта от опаковките, реално взета въз основа на лицензия от DSD, е била значително по-ниска от тази квота. Генерализирането на такова разрешение по отношение на всички опаковки е неприемливо за DSD.

159 Освен това жалбоподателят поддържа, че наредбата прави незаконно всяко съвместно използване на инсталациите за събиране от индивидуалните системи, които като общо правило не могат да събират опаковките в близост до потребителя. При това положение, като поддържа, че DSD не би могло да се позовава на наредбата за опаковките по отношение на съдоговорителите си (съображение 167 от обжалваното решение), Комисията пренебрегва факта, че наредбата има за цел и да предпази жалбоподателя от нарушенията на конкуренцията.

160 Комисията поддържа, че представянето на наредбата от жалбоподателя е неточно, като се има предвид, че коефициентите на оползотворяване са основани не на конкретните опаковки или на общия обем опаковки, пуснати на пазара, а на количеството опаковки, поверени на съответната система. От своя страна Landbell изтъква, че при всяко положение съвместното използване на инсталациите за събиране е съвместимо с наредбата за опаковките, чието изменение през 1998 г. има за цел да засили конкуренцията между колективните системи.

Съображения на Първоинстанционния съд

161 Жалбоподателят по същество поддържа, че съвместното използване на инсталациите за събиране на предприятията, сключили договор за услуги с DSD, има за резултат да попречи да се приемат обратно и да се оползотворяват опаковките, които конкретно са му разпределени от съответния производител

или разпространител на опаковки, в съответствие с принципа на отговорност за изделието, прогласен в наредбата за опаковките. При това положение, като пречи на DSD да се противопостави на съвместното използване, първото задължение засяга несъразмерно правата и задълженията, които DSD има съгласно тази наредба.

162 По време на съдебното заседание на страните са зададени въпроси относно условията на функциониране на колективните системи и на индивидуалните системи, за да може Първоинстанционният съд да разбере каква е ролята на опаковката като такава, това, което жалбоподателят нарича „конкретната опаковка", при изпълняване на задълженията за обратно приемане и за оползотворяване, наложени с наредбата. Това изложение, направено при спазване на състезателното начало, дава възможност на Първоинстанционния съд да направи посочените по-долу изводи.

163 Трябва да се отбележи, от една страна, че коефициентите на оползотворяване, установени в приложение I към параграф 6 от наредбата за опаковките, се изчисляват в процент от общото търгувано количество, реално прието обратно и оползотворено, а не в зависимост от броя или вида съответни опаковки. Така точка 1, алинея 1 от приложение I към параграф 6 от наредбата за опаковките предвижда, че производителите и разпространителите на опаковки трябва да изпълняват изискванията относно оползотворяването на опаковките, които те са пуснали на пазара, и че същото се отнася до операторите на колективни системи по отношение на опаковките, за които производителите или разпространителите участват в такива системи. В тази насока в точка 1, алинея 2 от приложение I към параграф 6 от наредбата се уточнява, че релевантните количества опаковки се определят „като процент от общото количество", независимо дали става въпрос за опаковки, търгувани от производителя или от разпространителя, или за тези, за които производителят или разпространителят участва в колективна система. Освен това след 1 януари 2000 г. на индивидуалните системи и колективните системи се определят едни и същи коефициенти на оползотворяване според материала (съображение 21 на обжалваното решение).

164 Впрочем от параграф 6, алинея 1, четвърто и пето изречение от наредбата се установява, че задължението за обратно приемане и оползотворяване на разпространителите с търговска площ над 200 $м^2$ се прилага по отношение на

опаковките на изделия, носещи марки, които те не продават, доколкото тези опаковки са от вида, формата и размера на тези, включени в техния асортимент. По този начин коефициентът на оползотворяване за тези разпространители не се изчислява по отношение на реално пуснатите на пазара опаковки, а в зависимост от сходни опаковки от гледна точка на вид, форма и размер.

165 От друга страна, от изложеното по-горе следва, че разпределянето на количествата опаковки между различните системи, направено от производителя или разпространителя на опаковки, се отнася не до предварително определените количества опаковки, а до общото количество материал, което съответства на тези опаковки. На практика това означава, че когато производител на опаковки реши да повери на DSD обратното приемане и оползотворяването на половината опаковки от пластмаса, които той търгува в Германия, на DSD е възложено да приеме обратно и да оползотвори количество материал, отговарящо на половината от тези опаковки. За да изпълни коефициентите на оползотворяване, предвидени в наредбата, DSD трябва следователно да докаже на германските власти, че е предоставило за оползотворяване 60 % от общото количество пластмаса, което му е било поверено от този производител (60 % е коефициентът на оползотворяване, приложим по отношение на пластмасата). Освен това, ако производителят може да докаже, че е възложил на DSD задължението си за обратно приемане и за оползотворяване, що се отнася до половината от количеството търгувана пластмаса, той ще трябва освен това да докаже, че е приел обратно и оползотворил останалото количество материал, отговарящо на другата половина, чрез индивидуална система или чрез друга колективна система.

166 От друга страна е уместно да се подчертае, че е напълно възможно, както се отбелязва в съображение 170 на решението, събраните от инсталациите за събиране количества да се разпределят по квоти между различни системи. Наистина, самият пример на жалбоподателя относно опаковките от хартия и от картон, които се събират от системата DSD едновременно с печатните издания (вестници и списания), показва, че инсталациите за събиране могат да бъдат съвместно използвани, без това да създава проблеми. Следователно жалбоподателят не може да иска да забрани на конкурентите си да използват техника, която самият той използва. Между другото, в съдебното заседание Landbell сочи съществуването на споразумение за компенсиране, прието в

резултат на решение, което дава възможност на различните оператори на системи да поделят количеството материал, оползотворено от предприятията за събиране, чиито услуги те използват, в зависимост от количеството материал, за което те отговарят въз основа на договорите, подписани с производителите и разпространителите на опаковки.

167 При всяко положение твърдението на DSD, според което разпределянето на събраните количества опаковки от хартия, картон и печатни издания (вестници и списания) е сложно и скъпо, не е достатъчно, за да се постави под въпрос съразмерността на първото задължение от гледна точка на наредбата за опаковките. Действително, дори да се предположи, че това е така, трябва да се приеме, че критериите сложност и разходи не са критерии, позволяващи да се установи наличие на нарушение на наредбата, и че сами по себе си те не могат да обосноват следване на поведение, което може да доведе до елиминиране на конкуренцията на съответните пазари. Освен това в случая решението посочва изрично, че първото задължение не е пречка за DSD да намали таксите, плащани на предприятията за събиране в случай на съвместно използване на инсталациите за събиране, за да следи да не му се фактурира нито една услуга, предоставяна за трети лица (вж. точка 35). При това положение в случай на съвместно използване DSD ще може да се увери, че дължимата на предприятието за събиране вноска отчита само услугата за обратно приемане и за оползотворяване, извършена за сметка на системата DSD, без тази вноска да служи за финансиране на услуга, извършена за сметка на друга система.

168 Освен това нито едно доказателство не подкрепя твърдението на DSD, че техниката на квотите, използвана за опаковките от хартия и от картон и печатните издания, води до несправедливи резултати по отношение на него. При всяко положение, няма опасност съвместното използване, препоръчвано в решението, да засегне интересите на DSD, доколкото именно целта на една такава разпоредба е да гарантира на всяка колективна система възможността да събира опаковките, които са ѝ предоставени от съответните производители и разпространители. Именно за да гарантира тази цел Комисията налага на DSD второто задължение (вж. точки 213—217).

169 Следователно, след като конкуренцията между системи се осъществява не въз основа на разпределянето на конкретни опаковки, а въз основа на предоставяне на общо количество материал, съответстващо на тези опаковки, първото задължение не може да се смята за несъразмерно, противно на това, което твърди жалбоподателят.

170 От изложеното по-горе следва, че първото задължение не може да се смята за несъразмерно, поради това че противоречи на наредбата за опаковките.

171 Накрая, когато става въпрос за твърдението на жалбоподателя, според което той би могъл въз основа на наредбата да се противопостави на съвместното използване с индивидуални системи на инсталациите за събиране, използвани от системата DSD, следва да се припомни, че според Първоинстанционния съд понятието „конкуренти на DSD", използвано за да се определи приложното поле на първото задължение, е уместно да се тълкува в смисъл, че то включва само системите, за които в обжалваното решение е прието като необходимо да се гарантира съвместното използване на инсталациите за събиране, а именно конкурентните на DSD колективни системи (вж. точка 129). При това положение първото задължение не може да има значение за евентуалната възможност за DSD да се позове на наредбата, за да се противопостави на такова съвместно използване с индивидуални системи.

б) Относно опасността от нарушаване на конкуренцията във вреда на DSD

Доводи на страните

172 Според жалбоподателя първото задължение е несъразмерно, тъй като позволява на неговите конкуренти да избират целенасочено най-рентабилните инсталации за събиране, като му оставят най-скъпите. Възможността за такова паразитиране е открита без ограничения за индивидуалните системи, които нямат никакви задължения за териториално покритие, що се отнася до областите на припокриване с колективните системи, а именно местата за събиране, приравнени на домакинствата, и опаковките, предоставяни при продажба по пощата. Другите колективни системи също биха могли да паразитират във вреда на жалбоподателя и в случай на съвместно използване на инсталациите за събиране биха възникнали конфликти на интереси, като се

има предвид, че DSD вече не би могло да регулира подробно организацията на системата си, както го прави в момента. Освен това жалбоподателят се позовава на становището на германските власти, в което е посочена опасността колективните системи да станат по-малко ефективни и опасността от нарушаване на конкуренцията по смисъла на член 7, параграф 1 от Директива 94/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 1994 г. относно опаковките и отпадъците от опаковки (ОВ L 365, стр. 10; Специално издание на български език 2007 г., глава 13, том 14, стр. 238), ако „индивидуалните системи [...] могат, независимо от областта на разпространение на опаковките, да избират мястото, където евентуално, ограничени регионално до значими места за събиране, те събират или купуват отпадъци от опаковки".

173 Комисията, подпомагана от Landbell, оспорва твърдението, че първото задължение представлява заплаха за системата DSD. Действително, доколкото наредбата за опаковките се прилага еднакво по отношение на всички колективни системи, нито една от тях не може да се ограничи до сектори, за които се твърди, че са по-доходни. Освен това индивидуалните системи трябва по принцип да събират опаковките си на мястото на предаване на потребителя и по тази причина структурата на техните места за събиране се различава от тази на колективните системи.

Съображения на Първоинстанционния съд

174 Противно на това, което твърди жалбоподателят, съвместното използване на инсталациите за събиране не би могло да има за резултат да даде възможност на конкурентните на DSD колективни системи да предпочитат, в рамките на една и съща провинция, най-рентабилните зони във вреда на другите, които биха останали в тежест на системата DSD. Наистина, трябва да се отбележи, че всички колективни системи имат едни и същи задължения, независимо дали става въпрос за задължението за териториално покритие, за спазване на коефициентите на оползотворяване или за доказване на количествени потоци.

175 Нещо повече, при всяко положение решението посочва изрично, че първото задължение не е пречка за DSD да намали съответно таксите, плащани на предприятията за събиране (вж. точка 35).

176 Освен това, що се отнася до твърдяната несъвместимост на съвместното използване на инсталациите за събиране с член 7, параграф 1 от Директива 94/62, според който системите, предназначени да осигурят обратното приемане или събирането на опаковките, трябва да бъдат създадени така, че да не поставят бариери пред търговията или да нарушават конкуренцията, е уместно да се отбележи, че обжалваното решение цели именно да гарантира условията на конкуренция на съответните пазари, и то в съответствие с целите на наредбата, чието изменение през 1998 г. е имало за цел да спомогне за развитието на конкуренцията между колективните системи (съображение 169 на обжалваното решение).

177 От изложеното по-горе следва, че първото задължение не може да се разглежда като несъразмерно, поради това че води до опасност от нарушаване на конкуренцията във вреда на жалбоподателя.

178 Освен това, що се отнася до твърдяната опасност за конкуренцията, която би могло да представлява първото задължение в случай на съвместно използване на инсталациите за събиране от съдоговорителите на DSD и индивидуалните системи, следва да се припомни, че както Първоинстанционният съд е приел по-горе, понятието „конкуренти на DSD", използвано за да се определи приложното поле на първото задължение, е уместно да се тълкува в смисъл, че то включва само системите, за които в обжалваното решение е прието като необходимо да се гарантира съвместното използване на инсталациите за събиране, а именно конкурентните на DSD колективни системи. При това положение първото задължение не би могло да има последици за отношенията между DSD и индивидуалните системи.

в) Относно твърдяното засягане на функцията на марката „Der Grüne Punkt"

Доводи на страните

179 Жалбоподателят поддържа, че първото задължение е несъразмерно, тъй като засяга първоначалната функция на марката „Der Grüne Punkt", която е да

обозначи услугата за обратно приемане и за оползотворяване на системата DSD, а не на друга система. В тази насока жалбоподателят припомня, че неговата марка е регистрирана в Германия като колективна марка, поставяна върху опаковките на производителите и разпространителите, които участват в системата DSD, и като индивидуална марка, поставяна върху инсталациите за събиране, използвани от системата DSD. По-конкретно, първоначалната функция на колективната марка „Der Grüne Punkt" е призната от няколко германски юрисдикции (Решение на Bundespatentgericht (Федерален патентен съд, Германия), от 18 септември 1996 г., според което марката дава указание за ангажимента, свързан с околната среда, поет от производителя; Решение на Landgericht Hamburg (Областен съд на Хамбург, Германия) от 23 декември 1996 г. и Решение на Kammergericht Berlin (Върховен областен съд на Берлин, Германия) от 14 юни 1994 г., според които марката информира за участието в системата DSD; Решение на Oberlandesgericht Köln (Върховен областен съд на Кьолн, Германия), от 8 май 1998 г., който посочва първостепенното значение на марката поради нейното разпространение и нейната известност и Решение на Bundesgerichtshof (Федерален върховен съд, Германия) от 15 март 2001 г., според което производителите и разпространителите посочват участието в системата DSD чрез поставянето на марката върху техните опаковки). В случая жалбоподателят изтъква, че съвместното използване на инсталациите за събиране засяга колективната и индивидуалната марка „Der Grüne Punkt", доколкото потребителят знае от рекламата, че опаковките, които носят тази марка, участват в системата DSD, а не в конкурентна система, и че те трябва да бъдат обезвредени чрез инсталациите за събиране на системата DSD, които обикновено също носят марката „Der Grüne Punkt". В случай на съвместно използване на инсталациите за събиране обаче организацията на обратното приемане и оползотворяването на опаковките, събрани от системата DSD, отчасти би била осъществена, противно на очакването на потребителя, от конкуренти на DSD. Съвместното използване на инсталациите за събиране, спадащи към системата DSD, следователно би имало като последица подвеждане на потребителите.

180 Жалбоподателят добавя, че първото задължение го принуждава да насърчи конкуренцията, като отстъпи на конкурентите си задължителна безплатна лицензия за използване на марката „Der Grüne Punkt", поставена върху инсталациите за събиране. Такава лицензия обаче била незаконна, тъй като нарушава приложимите в тази област принципи (член 21 от Споразумението относно свързаните с търговията аспекти на правата на интелектуалната собственост (ТРИПС) от 15 април 1994 г. (приложение 1 В към Споразуме-

нието за създаване на Световната търговска организация), одобрено с Решение 94/800/ЕО на Съвета от 22 декември 1994 година относно сключването от името на Европейската общност, що се отнася до въпроси от нейната компетентност, на споразуменията, постигнати на Уругвайския кръг на многостранните преговори (1986—1994 г.) (ОВ L 336, стр. 1, 214; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 10, стр. 3) и Становище на Съда от 15 ноември 1994 г. (Становище 1/94, Recueil, стр. I-5276).

181 Комисията най-напред отбелязва, че някои оплаквания, изложени от жалбоподателя, се отнасят не до договора за услуги, предмет на обжалваното решение, а до договора за използване на логото, предмет на Решение 2001/463, които следователно не трябва да се разглеждат в рамките на настоящото дело. Комисията подчертава, че жалбоподателят изглежда иска да извлече изключително право за използването на инсталациите за събиране от факта, че той разрешава на техния собственик да постави върху инсталациите си логото „Der Grüne Punkt", което не може да бъде допуснато. Всъщност това следователно би означавало, че предприятие за събиране, което постави логото „Der Grüne Punkt" върху камион за събиране на опаковки, би могло да използва този камион само за системата DSD, но не и за превоз на други отпадъци. Договорът за услуги обаче не само не съдържа разпоредба, която може да подкрепи такава логика, но и дадените отговори, от предприятията за събиране, на исканията за сведения, изпратени от Комисията, показват именно, че тези предприятия използват своите превозни средства за други поръчки. Следователно жалбоподателят не може да се позовава на изключителното право, което твърди, че има. Освен това Комисията подчертава, че потребителят не е подведен, когато изхвърля опаковка с логото „Der Grüne Punkt" в инсталация за събиране, спадаща към системата DSD, щом като въпросът за съвместното използване не влияе на поведението на потребителя. Нещо повече, крайният получател на услугата за обратно приемане и за оползотворяване, предлагана от системата DSD, не е потребителят, а производителят или разпространителят на опаковки. Следователно не съществува доказателство, че твърдяното подвеждане, посочено от жалбоподателя, вреди на марката „Der Grüne Punkt".

182 Що се отнася до задължителната лицензия, според Комисията жалбоподателят не е уточнил на кого, според решението, той е длъжен да даде лицензия. Жалбоподателят ще продължи да може свободно да разрешава на предприятия за събиране да използват неговата марка, като я поставят върху своите контейнери, включително да им го препоръчва, а и да им отнема това разрешение.

Съображения на Първоинстанционния съд

183 По същество жалбоподателят твърди, че първото задължение нарушава принципа на пропорционалност, тъй като съвместното използване причинява вреди на марката „Der Grüne Punkt", която дава възможност да се разграничат неговите услуги от тези, предлагани от други предприятия. Като разполагат с възможността да получат достъп до инсталациите за събиране, създадени от предприятията за събиране, които вече се използват от системата DSD, конкурентните на DSD колективни системи ще се възползват по този начин от известността на тази марка сред потребителите и те ще бъдат подведени, като поставят опаковките в инсталации, които смятат предвидени за системата DSD, а не за конкурентна система.

184 Трябва да се установи обаче, че тези доводи не могат да се приемат.

185 На първо място, договорът за услуги не е пречка за предприятието за събиране, съдоговорител на DSD, да предложи инсталациите си за събиране на конкурентна на DSD система. Действително в договора за услуги само се посочва, че „[к]огато популяризира системата, предприятието за събиране трябва да постави по подходящ начин и на видно място логото „Der Grüne Punkt", предоставено от DSD, като го отпечата например върху хартията за писма, рекламните средства и кофите за събиране, както и чрез надписи върху автомобилите и оборудването, използвано при експлоатацията на системата" (параграф 2, алинея 5, първа подточка, четвърто изречение), и че „[и]зползването на логото „Der Grüne Punkt" е безплатно за предприятието за събиране" (параграф 2, алинея 5, трета подточка, първо изречение). Обстоятелството, че DSD разрешава на предприятието за събиране да поставя безплатно марката „Der Grüne Punkt" върху инсталациите си за събиране, не е достатъчно, за да може DSD да претендира изключителни права на ползване върху тези инсталации. Напротив, от договора за услуги се установява, че поставянето на това лого няма друго значение, освен да посочи „за нуждите на популяризирането", че съответната инсталация участва в системата DSD.

186 Разпоредбите на договора за услуги, свързани с марката „Der Grüne Punkt", следователно не позволяват да се приеме, че поставянето на тази марка върху инсталация за събиране има за резултат да попречи тази инсталация да служи за други цели.

187 На второ място, нито една разпоредба на наредбата за опаковките не задължава инсталациите за събиране да бъдат индивидуализирани чрез посочване на използваната система. A fortiori, нито една разпоредба на наредбата не дава основание да се твърди, че инсталациите за събиране, идентифицирани по този начин, трябва да бъдат запазени за една-единствена система, за да се избегне възможността потребителят да се заблуди относно системата, която приема обратно и оползотворява опаковката, която той оставя там. Освен това, що се отнася до значението, което трябва да бъде отдадено на поставянето на логото „Der Grüne Punkt" върху опаковките — една от възможностите, които предлага точка 4 от алинея 2, второ изречение от приложение I към параграф 6 от наредбата, за да даде възможност на потребителя да установи участието на съответната опаковка в колективна система (вж. точка 6) — в Решение по дело DSD/Комисия, T-151/01, точка 133 Първоинстанционният съд приема, че от момента в който достигането на коефициентите на оползотворяване, предвидени в наредбата, и разпределянето на количествата опаковки между системи се осъществяват въз основа на общото количество на съответните материали, а не въз основа на опаковките като такива, независимо дали носят логото „Der Grüne Punkt" или не, това лого няма ролята и значението, които му придава жалбоподателят. Така производител или разпространител на опаковки, който реши да повери на DSD обратното приемане и оползотворяването на част от опаковките, които търгува в Германия, и да осигури сам чрез индивидуална система или да повери на друга колективна система обратното приемане и оползотворяване на другата част от тези опаковки, трябва само да разпредели количествата материали между съответните различни системи и да спазва условията за идентифициране, предписани от наредбата, без да се грижи да определя конкретно поведение на крайния потребител, както твърди жалбоподателят.

188 В този контекст разпоредбите на наредбата не позволяват да се приеме, че поставянето на марката „Der Grüne Punkt" върху инсталация за събиране или върху опаковка, която трябва да бъде приета обратно от системата DSD, има за резултат да попречи на съвместното използване на инсталациите за събиране.

189 На трето място, уместно е да се вземе предвид обстоятелството, че видно от преписката, логото „Der Grüne Punkt“ не е поставено върху всички инсталации за събиране, използвани от системата DSD. При това положение има основание да се смята, че на етапа на депонирането на опаковките в инсталациите за събиране потребителите свързват тези инсталации не с марката „Der Grüne Punkt“, а с вида опаковка (търговски опаковки) и най-вече с вида материал, от който те са изработени (леки материали, хартия/картон, стъкло и др.), който трябва да бъде поставен в различните видове инсталации за събиране. В това отношение жалбоподателят не доказва, че потребителят придава значение на обстоятелството, че DSD, а не друга колективна система има задължението за обратно приемане и за обезвреждане на опаковката. Потребителят може, разбира се, да бъде загрижен за околната среда, но доколкото всички колективни системи имат едни и същи задължения, отговорът на въпроса коя е системата, която конкретно ще се занимава с обратното приемане и с оползотворяването, не изглежда определящ. Освен това, нито едно от тези задължения не е засегнато от съвместното използване на съществуващите инсталации за събиране. Нещо повече, жалбоподателят не оспорва, че опаковките от хартия и от картон се събират в едни и същи инсталации с печатните издания (вестници и списания), които са към общините, а не към системата DSD. По този въпрос обаче той не твърди, че потребителите биха смятали, поради евентуалното поставяне на марката „Der Grüne Punkt“ върху тези инсталации, че системата DSD носи отговорността за събирането и оползотворяването на печатните издания.

190 Следователно може да изглежда достатъчно, за да се избегне всякаква опасност от объркване у потребителя, върху използваните съвместно инсталации за събиране да бъде посочено, че опаковките се приемат обратно за системата DSD и за една или повече други конкурентни колективни системи, без да е необходимо да се забрани всякакво съвместно използване на тези инсталации за събиране, както иска жалбоподателят.

191 Уместно е накрая да се отбележи, че нито първото задължение, нито техническите ограничения, свързани със съвместното използване на инсталациите за събиране, налагат DSD да разреши на конкурентите си да използват марката „Der Grüne Punkt“. Възможно е например инсталациите за съвместно събиране да не носят никакво лого или указание или обратно, всяка система да

постави там средство, чрез което да бъде разпознавана. При това положение не може да се твърди, че първото задължение налага DSD да предостави на конкурентите си безплатна задължителна лицензия за използване на марката „Der Grüne Punkt".

192 От изложеното по-горе следва, че първото задължение не може да се смята за несъразмерно, поради това че може да засегне в прекомерна степен ролята на марката „Der Grüne Punkt" в рамките на системата DSD.

г) Относно значението на първото задължение за правото на достъп до национален съд

Доводи на страните

193 Жалбоподателят отбелязва, че първото задължение му забранява да „пречи" на предприятията за събиране да сключват договори за съвместно използване с неговите конкуренти. Такава пречка би могло да представлява предприемането на действия пред националните власти или юрисдикции срещу тези предприятия за събиране, за да се изтъкне несъвместимостта на съвместното използване на инсталациите за събиране с наредбата. При тази хипотеза първото задължение е несъвместимо с основното право на достъп до правосъдие, предвидено в член 6 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (Решение на Съда от 15 май 1986 г. по дело Johnston, 222/84, Recueil, стр. 1651, точки 17 и 18; Решение на Първоинстанционния съд от 17 юли 1998 г. по дело ITT Promedia/Комисия, Т-111/96, Recueil, стр. II-2937, точка 60).

194 Комисията отбелязва, че първото задължение по никакъв начин не пречи на жалбоподателя да сезира германски административен съд с въпроса за съвместимостта на съвместното използване на инсталациите за събиране с наредбата за опаковките (вж. в този смисъл Решение на Verwaltungsgerichtshof Kassel от 20 август 1999 г. и Решение на Verwaltungsgericht Gießen от 31 януари 2001 г.). От друга страна, юрисдикциите на Общността са тези, които трябва да изследват законността на ангажиментите и на задълженията.

Съображения на Първоинстанционния съд

195 Жалбоподателят по същество твърди, че първото задължение му пречи да защити пред германските национални органи и юрисдикции становището си, че съвместното използване на инсталациите за събиране противоречи на наредбата.

196 Първото задължение обаче не може да се тълкува по този начин. То наистина налага на DSD да не препятства съвместното използване на инсталациите за събиране от конкурентни колективни системи. Първоинстанционният съд по-горе е приел, че това задължение е съобразено с член 81, параграф 3 ЕО и с член 8 от Регламент № 17 (вж. точка 151), тъй като то е необходимо, за да бъде дадена възможност за запазване на конкуренцията на пазара на събирането на отпадъците при потребителите и на пазара на организацията на обратното приемане и на оползотворяването на опаковките при потребителите.

197 Все пак първото задължение не е пречка за DSD да се обърне към национална юрисдикция или национален орган, за да се противопостави на съвместното използване на инсталациите за събиране, което му е наложено с решението за освобождаване. Следователно DSD запазва възможността да се противопостави на съвместното използване на инсталациите за събиране на неговите съдоговорители, като се позове на нарушаване на германската наредба за

опаковките или на други национални разпоредби. Макар DSD да има тази възможност, то все пак не може да не се съобрази с обстоятелството, че при това положение Комисията е възможно да приеме, че такова действие нарушава задължението, което му е наложено, за да се гарантира решението за освобождаване, в съответствие с приложимите разпоредби на общностното право. Уместно освен това е да се припомни, че когато националните юрисдикции се произнасят по споразумения или практики, които вече са били предмет на решение на Комисията, те не могат да вземат решения, които противоречат на това на Комисията, дори ако последното противоречи на решение, постановено от първоинстанционна национална юрисдикция (Решение на Съда от 14 декември 2000 г. по дело Masterfoods и HB, C-344/98, Recueil, стр. I-11369, точка 52)

198 Основното право на достъп до правосъдие, което претендира DSD, не може следователно да има за резултат да му бъде разрешено да не се съобразява с решение, прието въз основа на общностното право.

199 От изложеното по-горе следва, че първото задължение не може да се смята за несъразмерно, поради това че лишава DSD от правото да се обърне към националните юрисдикции и органи.

5. *Заключение по първото правно основание*

200 От изложеното по-горе следва, че първото задължение не позволява на жалбоподателя да попречи на достъпа на конкурентните колективни системи до инсталациите за събиране на неговите съдоговорители. Това задължение се основава на желанието на Комисията да гарантира достъпа на конкурентните на DSD системи до пазара на събирането при потребителите, а като резултат от това — до пазара на организацията на обратното приемане и на оползотворяването при потребителите. Нито един от доводите, представени от жалбоподателя в подкрепа на първото правно основание, не може да обори този извод.

201 Ето защо първото правно основание трябва да бъде отхвърлено изцяло в частта относно колективните системи.

202 Освен това, за да отговори на доводите на DSD по този въпрос, Първоинстанционният съд смята за необходимо да припомни (вж. точка 121), че понятието „конкуренти на DSD", използвано за да се определи приложното поле на първото задължение, не се отнася до индивидуалните системи, като се има предвид, че от решението се установява, че тези системи участват само в периферията на съответните пазари и че те разполагат, при тези хипотези на припокриване, с достатъчно възможности за достъп до предприятия или до инсталации за събиране, различни от тези, използвани от системата DSD.

203 Ето защо, след като първото задължение не се отнася до индивидуалните системи, Първоинстанционният съд повече не следва да се произнася по доводите, посочени от жалбоподателя по този въпрос.

Б — *По второто правно основание, изведено от обстоятелството, че задължението по член 3, буква а) на обжалваното решение нарушава член 86, параграф 2 ЕО*

1. *Доводи на страните*

204 Жалбоподателят отбелязва, че събира и оползотворява опаковките на цялата територия на Германия, включително в непривлекателните селски региони, за да опазва околната среда. Той припомня също, че системата DSD е одобрена от компетентните органи на всички провинции. Всъщност според жалбоподателя резултатът от тези одобрения е, че му е поверена услуга, която е от общ икономически интерес по смисъла на член 86, параграф 2 ЕО. В това отношение жалбоподателят уточнява, че обстоятелството, че всеки оператор

на колективна система може да бъде одобрен от властите на една провинция, е без значение, като се има предвид, че член 86, параграф 2 ЕО се позовава единствено на поемането на задължение за извършване на услуга от общ икономически интерес, а не на наличието на специални или изключителни права по смисъла на член 86, параграф 1 ЕО. В този контекст жалбоподателят поддържа, че изпълнението на задълженията за гарантиране, наложени на DSD (редовно събиране на цялата територия, коефициент на оползотворяване и доказване на количествени потоци) би било застрашено при съвместното използване на инсталациите за събиране, предвидено с първото задължение, тъй като то би могло да постави под въпрос одобряването на системата DSD. Освен това, такова съвместно използване би довело до нарушаване на конкуренцията във вреда на DSD, като позволи на конкурентите на DSD да паразитират върху неговата система. Следователно правилата на конкуренцията, съдържащи се в член 81 ЕО, не би трябвало да се прилагат в конкретния случай, доколкото те биха провалили осъществяването на особената мисия, възложена на DSD.

205 Комисията и Landbell подчертават, че жалбоподателят не представя нито едно доказателство за заплахата, която представлява съвместното използване за неговата дейност или за някаква твърдяна задача, представляваща услуга от общ икономически интерес, след като посоченото съвместно използване с нищо не затруднява предприятията за събиране, използвани от DSD. Landbell посочва също, че обслужването на неатрактивни селски региони е неразделна част от услугата, търсена от клиентите на колективните системи, които искат да могат да се ползват от събиране на цялата съответна територия, за да бъдат освободени от собствените им задължения от гледна точка на наредбата.

2. *Съображения на Първоинстанционния съд*

206 Според член 86, параграф 2 ЕО предприятията, които са натоварени с функцията да оказват услуги от общ икономически интерес, се подчиняват на правилата на Договора, и в частност на правилата на конкуренцията, доколкото прилагането на тези правила не препятства фактически или юридически изпълнението на специфичните задачи, които са им възложени. Този член предвижда също, че развитието на търговията не трябва да се засяга до степен, която би била в противоречие с интересите на Общността.

207 В случая е уместно да се отбележи, че дори да се предположи, че на жалбоподателя е възложена услуга от общ икономически интерес по смисъла на член 86, параграф 2 ЕО, и то на същото основание както всички колективни системи, одобрени от властите на провинциите, това не влияе на обстоятелството, че опасността обжалваното решение да застраши тази задача не е доказана.

208 Всъщност противно на това, което се твърди от жалбоподателя в рамките на настоящото правно основание, наложеното задължение на DSD да не пречи на предприятията за събиране да сключват с конкуренти на DSD договори, разрешаващи им да използват техните кофи и други инсталации за събиране и за сортиране на опаковките и да изпълняват тези договори, по никакъв начин не позволява да се установи, че с обжалваното решение е заплашено извършването при икономически приемливи условия на услугата за обратно приемане и оползотворяване, поверена на системата DSD.

209 По-конкретно, нито едно доказателство от преписката не допуска да се направи изводът, че има опасност обжалваното решение да попречи за в бъдеще на DSD да събира редовно опаковките на цялата територия на Германия, да достига коефициентите на оползотворяване, наложени с наредбата, или да представя доказателства за количествените потоци, изисквани по силата на наредбата. Освен това Първоинстанционният съд вече е приел при разглеждане на първото правно основание, че жалбоподателят не е доказал съществуването на опасност прилагането на първото задължение да доведе до нарушаване на конкуренцията в негова вреда.

210 Ето защо второто правно основание следва да се отхвърли.

В — *По третото правно основание, изведено от обстоятелството, че задължението по член 3, буква б) на обжалваното решение нарушава член 81, параграф 3 ЕО и член 86, параграф 2 ЕО*

211 Жалбоподателят поддържа, че задължението по член 3, буква б) на обжалваното решение (наричано по-нататък „второто задължение"), според което „DSD не може да изисква от предприятията за събиране, сключили с конкуренти на DSD договори за съвместно използване на кофи и други инсталации за събиране и сортиране на използвани търговски опаковки, да му предоставят доказателства за количествата опаковки, които не са били събрани в рамките на системата DSD", нарушава член 81, параграф 3 ЕО и член 86, параграф 2 ЕО. В тази връзка той препраща към доводите, развити по-горе, при разглеждане на първото и на второто правно основание.

212 Жалбоподателят освен това отбелязва, че в наредбата за опаковките германските власти му налагат да оползотворява „реално събраните количества опаковки" (вж. раздел 1, алинея 5 от приложение I към параграф 6 от наредбата) и че за да представи съответното доказателство за това количество, той иска от предприятията за събиране да му посочват всеки месец „събраните количества". Второто задължение обаче налага на DSD да не изисква от тези предприятия за събиране да му представят съответните доказателства за „количествата опаковки, които не са били събрани в рамките на системата DSD", в случай на съвместно използване на инсталациите за събиране. Според обжалваното решение това задължение е необходимо „[з]а да могат конкурентите на DSD да използват свободно количествата опаковки, събрани за тяхна сметка, в рамките на съвместно използване на инсталациите за събиране" (съображение 182 на обжалваното решение). В този контекст според жалбоподателя предметът на второто задължение е да гарантира, че в случай на съвместно използване събраните количества няма да бъдат използвани за доказване на количествените потоци, обработвани от DSD, а напротив, ще бъдат приписани на конкурентите. Все пак това задължение не би трябвало да изключи възможността за DSD да иска от предприятията за събиране да му предоставят данните относно всички събрани опаковки в инсталациите за събиране, за да може да представи доказателства за събраните количества.

213 Първоинстанционният съд най-напред отбелязва, че жалбоподателят не излага в третото си правно основание нови или особени доводи, които да могат да покажат с какво второто задължение нарушава член 81, параграф 3 ЕО и член 86, параграф 2 ЕО. При тези условия третото правно основание следва да се отхвърли по същите причини като тези, изложени при обсъждане на първото и на второто правно основание.

214 Освен това Първоинстанционният съд установява, че по време на съдебното заседание Комисията и DSD са се съгласили относно тълкуването, което трябва да бъде дадено на съдържанието на второто задължение, посочено в член 3, буква б) от обжалваното решение.

215 Така, с оглед на устните състезания и на отговорите, дадени от страните на въпросите, поставени в съдебното заседание, Първоинстанционният съд приема, че макар според второто задължение DSD да не може да иска от предприятията за събиране да му предоставят сведения относно количествата опаковки, които са събрани в рамките на конкурентна колективна система, DSD все пак запазва възможността да иска от тези предприятия да му предоставят необходимите сведения, за да представя доказателства за количествата, събрани от системата DSD. Това право на информация впрочем е изрично предвидено в съображение 175 на обжалваното решение.

216 Запитана по време на съдебното заседание по този въпрос, Комисията посочва, че второто задължение не е пречка за жалбоподателя да узнае общото количество опаковки, събрани от предприятията за събиране, или частта от тези опаковки, която се пада на DSD, като в същото време отбелязва, че обстоятелството, което има значение, е свързано основно с това, DSD да не се опитва да си припише количествата опаковки, събрани от тези предприятия за събиране за конкурентна система. Това становище на Комисията е възприето и от жалбоподателя (вж. точка 212).

217 При това положение е уместно второто задължение да се тълкува в смисъл, че от една страна, DSD не може да изисква от предприятията за събиране, негови съдоговорители въз основа на договора за услуги, да му приписват количествата опаковки, събрани за конкурентна система, и от друга страна, че това задължение не е пречка за DSD да узнае общото количество опаковки, събрани от предприятията за събиране, както и частта от опаковките, която се пада на DSD.

Г — *По четвъртото правно основание, свързано с искането за отмяна на ангажимента, възпроизведен в съображение 72 на обжалваното решение, и изведено от нарушаване на основното право на достъп до правосъдие*

1. *Доводи на страните*

218 Жалбоподателят припомня, че по искане на Комисията той се задължава да „се откаже да предявява срещу VfW, както и в сходни случаи, искове за преустановяване като тези, описани в решението на [Landgericht Köln] от 18 март 1997 г.“ (съображение 72 на обжалваното решение) по повод на предявен от DSD иск, за да се противопостави на безплатното използване на инсталациите за събиране на системата DSD от VfW. Според жалбоподателя този ангажимент е несъвместим с основното право на свободен достъп до правосъдие (Решение по дело ITT Promedia/Комисия, посочено по-горе, точка 60). Това нарушение е още по-съществено, като се има предвид, че иск за прекратяване, предявен от DSD срещу негови конкуренти, не е „явно неоснователен“ и следователно, израз на злоупотреба от гледна точка на германското право (Решение по дело ITT Promedia/Комисия, посочено по-горе, точка 56). Всъщност от решението на Landgericht Köln се установява, че DSD може надлежно да иска по съдебен ред, въз основа на германския Закон за нелоялната конкуренция, VfW да не може да използва безплатно инсталациите за събиране, финансирани от DSD. Според това решение съвместното използване на тези инсталации за събиране изисква съгласието на DSD и заплащането на някакъв „вид вноска“ направо на DSD.

219 Комисията, подпомагана от Landbell, обръща внимание, че жалбоподателят критикува ангажимент, поет в отговор на възраженията, отправени до Комисията от няколко трети лица, според които противно на ангажимента, възпроизведен в съображение 71 на обжалваното решение, DSD не позволява свободния достъп до инсталациите за събиране на съдоговорителите си. Комисията освен това отбелязва, че ако жалбоподателят не може да попречи на предприятията за събиране да разрешат съвместното използване на техните инсталации, той не може да има и правото да забранява на конкурент това съвместно използване.

2. *Съображения на Първоинстанционния съд*

220 Уместно е да се припомни, че след публикуването в *Официален вестник* на съобщението за намерението на Комисията да обяви, че има положително отношение към различните договори, свързани със системата DSD, няколко заинтересовани трети лица реагират и съобщават на Комисията, че противно на ангажиментите, поети от DSD на този етап на административната процедура във връзка с предоставянето на възможност на третите лица да имат свободен достъп до инсталациите за събиране на неговите съдоговорители, DSD се противопоставя по съдебен ред на съвместното използване на тези инсталации. Така, решението на Landgericht Köln от 18 март 1997 г. изразява ясно волята на DSD да се противопостави на една индивидуална система, VfW, която иска да получи безплатен достъп до инсталациите за събиране, използвани от системата DSD в някои немски болници.

221 В този контекст Комисията указва на DSD с писмо от 21 август 1997 г., че поведение, изразяващо се в създаване на пречки за трети лица да използват инсталациите за събиране на неговите съдоговорители, би могло да влиза в приложното поле на член 82 ЕО и подчертава значението, което би могло да има това поведение от гледна точка на процедурата за освобождаване, доколкото в съответствие с четвъртото условие, изложено в член 81, параграф 3 ЕО, споразумение, нотифицирано за освобождаване, не би могло да дава възможност за елиминиране на конкуренцията по отношение на съществена част от съответните стоки.

222 След изразяването на това становище DSD поема следния ангажимент, възпроизведен в съображение 72 на обжалваното решение, за да разсее опасенията, изложени от Комисията в писмото ѝ от 21 август 1997 г.:

„[DSD] е склонно да се откаже да предявява срещу VfW, както и в сходни случаи, искове за преустановяване като описаните в решението на [Landgericht Köln] от 18 март 1997 г. Упражняването на правото на информация и на правото на обезщетение остава възможно по отношение на предприятия за събиране, обвързани с договорни отношения с [DSD]."

223 В това отношение не би могло да се твърди, че такъв ангажимент представлява нарушаване на правото на DSD на достъп до правосъдие. Наистина, DSD предлага доброволно този ангажимент на Комисията, и то за да избегне възможността тази институция да предприеме действия след писмото от 21 август 1997 г. Следователно по собствено желание, съобразно с принципа, според който е възможно да се направи отказ от право, и като познава напълно обстоятелствата в случая, DSD по същество посочва на Комисията, че се отказва да води дела пред германските юрисдикции, за да оспорва споразумения, които биха могли да бъдат сключени между предприятията за събиране, сключили договор за услуги с DSD, и различните системи, които биха могли да имат интерес от съвместното използване на инсталациите за събиране на тези предприятия.

224 Важно е всъщност да се отбележи, че направеният отказ от DSD в ангажимента, възпроизведен в съображение 72, не е направен без то да получи нещо в замяна от страна на Комисията.

225 Така, безспорно е, че Комисията не започва процедура по реда на член 82 ЕО след поетия от DSD ангажимент за разлика от случая с договора за използване

на логото, където Комисията започва такава процедура след възражения по повод на съобщението в *Официален вестник*, направени от трети заинтересовани лица.

226 Освен това не се спори, че Комисията взима предвид поетия от DSD ангажимент, за да не изследва по-задълбочено съществуването на евентуален проблем за конкуренцията, например по отношение на достъпа на индивидуалните системи до инсталациите за събиране в болниците в Германия или в други пазарни сегменти. Наистина, такъв анализ е могъл да е необходим, за да позволи на Комисията да изследва отражението, което е могло да има поведението на DSD в делото, повод за решението на Landgericht Köln от 18 март 1997 г., върху нейния анализ на договора за услуги в рамките на член 81, параграфи 1 и 3 ЕО. В случая анализът на Комисията по този въпрос остава неясен, независимо че според решението изглежда възможно за една болница вътре в нея да има няколко инсталации за събиране (съображение 128 на обжалваното решение). Това твърдение не би могло да предвиди резултата, който е могъл да има евентуален подробен анализ на условията на конкуренция в областта на събирането на опаковките, предавани на болниците.

227 При тези условия Комисията е могла с основание да приеме, от гледна точка на член 81, параграф 3 ЕО и на член 8 от Регламент № 17, че не може да се задоволи само с ангажимента, поет от DSD по отношение на достъпа на колективните системи до инсталациите за събиране на съдоговорителите на DSD, а че трябва освен това и да обвърже решението за освобождаване със задължение, което дава възможност да се гарантира, че договорът за услуги няма да позволи на DSD да елиминира конкуренцията на съответните пазари.

228 По този въпрос обстоятелството, че първото задължение не се отнася до индивидуалните системи, тъй като не е необходимо да се гарантира достъпът на тези системи до инсталациите за събиране на съдоговорителите на DSD поради алтернативните решения, предложени от предприятията за събиране, които не са сключили договор за услуги с DSD (вж. точки 120—129 и

съображение 159 на обжалваното решение), не допуска да се направи изводът, че възпроизведеният ангажимент в съображение 72 на обжалваното решение е незаконосъобразен, защото не отговаря на проблем на конкуренцията, установен в рамките на обжалваното решение. Всъщност този ангажимент отговаря на логика, различна от тази, която кара Комисията да приеме първото задължение. Докато това задължение има за предмет да осигури осъществяването на четвъртото условие, изложено в член 81 параграф 3 ЕО, а именно да гарантира, че договорът за услуги няма да елиминира конкуренцията на съответните пазари, то ангажиментът цели просто да улесни работата на Комисията, когато тя трябва да издаде отрицателно решение или да направи освобождаване. Както е посочено по-горе в точки 225 и 226 обаче, поетият от DSD ангажимент позволява на Комисията да не изследва въпроси, които сами по себе си могат да поставят под въпрос оспореното решение или да дадат повод за образуване на процедура по реда на член 82 ЕО.

229 От изложеното по-горе следва, че поетият ангажимент от жалбоподателя, възпроизведен в съображение 72 на обжалваното решение, не накърнява неговото право на достъп до правосъдие, доколкото той е поет от DSD при пълно познаване на обстоятелствата в случая, за да накара Комисията да спре да изследва въпросите, които могат да доведат до образуване на процедура по реда на член 82 ЕО или да поставят под въпрос нейния анализ в контекста на член 81 ЕО.

230 Поради това четвъртото правно основание следва да се отхвърли.

231 От всичко изложено по-горе следва, че жалбата трябва да бъде отхвърлена изцяло както в частта, отнасяща се до първото и второто задължение, така и относно цялото обжалвано решение или само относно ангажимента, възпроизведен в съображение 72 на обжалваното решение.

**По съдебните разноски**

232 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Съгласно член 87, параграф 3 от същия правилник обаче, Първоинстанционният съд може да разпредели съдебните разноски или да реши всяка страна да понесе направените от нея разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания. В настоящия случай Първоинстанционният съд счита, че даденото тълкуване на съдържанието на първото задължение, доколкото то се отнася само до конкурентните на DSD колективни системи, но не и до индивидуалните системи, както и на съдържанието на второто задължение означава, че частично са уважени оплакванията, направени от жалбоподателя по тези въпроси. Поради това според Първоинстанционния съд точната преценка на обстоятелствата по случая налага Комисията да понесе една четвърт от съдебните разноски на жалбоподателя и една четвърт от направените от нея съдебни разноски. Жалбоподателят следва да понесе три четвърти от направените от него съдебни разноски, три четвърти от съдебните разноски, направени от Комисията, както и съдебните разноски, направени от Landbell.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (първи състав)

реши:

**1) Отхвърля жалбата.**

2) **Жалбоподателят, Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland GmbH, следва да понесе три четвърти от направените от него съдебни разноски, три четвърти от съдебните разноски, направени от Комисията, както и съдебните разноски, направени от Landbell AG Rückhol-Systeme.**

3) **Комисията следва да понесе една четвърт от направените от нея съдебни разноски, както и една четвърт от съдебните разноски, направени от жалбоподателя.**

García-Valdecasas Cooke Labucka

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 24 май 2007 година.

Секретар

E. Coulon

Председател

J. D. Cooke

Съдържание

Правна уредба ..... II - 1696

А — Наредба за недопускането на отпадъци от опаковки ..... II - 1696

Б — Колективна система на Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland GmbH, договор за използване на логото и договор за предоставяне на услуги ..... II - 1699

Обстоятелства в основата на спора ..... II - 1700

Обжалваното решение ..... II - 1702

А — Относно договорното отношение между DSD и предприятията за събиране ..... II - 1703

Б — Преценка от гледна точка на член 81, параграф 1 ЕО ..... II - 1704

1. Относно клаузата за изключителни права на предприятието за събиране II - 1704

2. Относно достъпа до инсталациите на предприятията за събиране .... II - 1706

В — Преценка от гледна точка на член 81, параграф 3 ЕО ..... II - 1708

Г — Задължения, наложени от Комисията, за да се получи решението за освобождаване ..... II - 1710

Д — Заключение ..... II - 1711

Е — Разпоредителна част ..... II - 1712

Производство и искания на страните ..... II - 1714

От правна страна ..... II - 1716

А — По първото правно основание, изведено от обстоятелството, че задължението по член 3, буква а) от обжалваното решение нарушава член 81, параграф 3 ЕО и принципа на пропорционалност ..... II - 1716

1. Относно необходимостта да се получи съгласието на DSD в случай на съвместно използване на инсталациите за събиране ..... II - 1717

а) Доводи на страните ..... II - 1717

б) Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 1719

2. По първата част, изведена от липсата на необходимост от съвместното използване на инсталациите за събиране ..... II - 1725

а) Доводи на страните ..... II - 1725

б) Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 1728

i) Относно необходимостта от съвместното използване за конкурентните колективни системи ..... II - 1729

ii) Относно твърдяната необходимост от съвместното използване за индивидуалните системи ..... II - 1735

3. По втората част, изведена от невъзможността да се налага задължение, за да се предотврати евентуално нарушаване на член 81, параграф 1 ЕО и на член 82 ЕО ..... II - 1740

а) Доводи на страните ..... II - 1740

б) Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 1743

i) По допустимостта ..... II - 1743

ii) По съществото на спора ..... II - 1744

4. По третата част, изведена от нарушаване на принципа на пропорционалност ..... II - 1748

а) Относно твърдяното нарушаване на наредбата за опаковките .... II - 1749

Доводи на страните ..... II - 1749

Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 1750

б) Относно опасността от нарушаване на конкуренцията във вреда на DSD ..... II - 1754

Доводи на страните ..... II - 1754

Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 1755

в) Относно твърдяното засягане на функцията на марката „Der Grüne Punkt“ ..... II - 1756

Доводи на страните ..... II - 1756

Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 1759

г) Относно значението на първото задължение за правото на достъп до национален съд ..... II - 1762

Доводи на страните ..... II - 1762

Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 1763

5. Заключение по първото правно основание ..... II - 1764

Б - По второто правно основание, изведено от обстоятелството, че задължението по член 3, буква а) на обжалваното решение нарушава член 86, параграф 2 ЕО ..... II - 1765

1. Доводи на страните ..... II - 1765

2. Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 1766

В — По третото правно основание, изведено от обстоятелството, че задължението по член 3, буква б) на обжалваното решение нарушава член 81, параграф 3 ЕО и член 86, параграф 2 ЕО ..... II - 1768

Г — По четвъртото правно основание, свързано с искането за отмяна на ангажимента, възпроизведен в съображение 72 на обжалваното решение, и изведено от нарушаване на основното право на достъп до правосъдие ... II - 1770

1. Доводи на страните ..... II - 1770

2. Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 1771

По съдебните разноски ..... II - 1775